

Treball de Grau en Comunicació Audiovisual
Curs 2014-15

TREBALL CREATIU
ELABORACIÓ D'UN GUIÓ CINEMATOGràFIC

ABDON COMPTA SOLANO

TUTOR: RICARDO ISCAR ÀLVAREZ

Barcelona, Juny del 2015

*La vida és entendre que he d'aprendre,
aprendre a viure, la vida sense tu.*

(La vida sense tu. Obrint Pas, 2010)

RESUM

L'objectiu principal d'aquest treball creatiu és desenvolupar un guió cinematogràfic. La metodologia està dividida en tres parts: llegir, pensar i escriure. La història se situa a l'illa més remota del món, Tristan da Cunha, i té com a protagonista en Roderick Hobbes, un jove que descobreix un vell búnquer amagat amb una enorme quantitat de diners i d'armes. Res d'això li serveix a l'illa, degut a les estrictes polítiques cooperativistes que regeixen la convivència. En Rod vol aprofitar aquesta oportunitat que li ha ofert la vida traslladant-se al continent, a la societat, però sap que si marxa de Tristan da Cunha no podrà tornar.

ABSTRACT

The main goal of this creative project is to develop a film screenplay. The methodology is divided in three steps: reading, thinking and writing. The story takes place in the most remote island of the world, Tristan da Cunha, and its protagonist is Roderick Hobbes, a young man who discovers an old bunker hidden a huge amount of money and weapons. Nothing of this can be used in the island due to the strict cooperative politics that it has. Rod wants to take advantage of this opportunity and move to the civilization, but he knows that if he leaves Tristan da Cunha, he won't be able to come back.

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ	5
2. SOBRE TRISTAN DA CUNHA	7
3. SOBRE EL PROCÉS CREATIU	10
4. SINOPSI	12
4.1. Logline	12
4.2. Sinopsi curta	12
4.3. Sinopsi llarga	13
5. REFERENTS	22
6. PERSONATGES	24
6.1. Roderick Thomas Hobbes	24
6.2. Patricia Jane Lavarello	24
6.3. John Edgar Hobbes	25
6.4. Iljuma Mangara	25
6.5. Personatges secundaris	26
6.6. Altres personatges	26
7. LOCALITZACIONS	27
7.1. Tristan da Cunha	27
7.2. Ciutat del Cap	28
7.3. Gugulethu	28
7.4. Coberta del RMS St. Helena	29
7.5. Interiors	29
8. FOTOGRAFIA	30
9. EXPECTATIVES DE FUTUR	31
10. PÚBLIC	32
11. CONCLUSIONS I AUTOCRÍTICA	33
11. BIBLIOGRAFIA	35
12. ANNEXOS	37
12.1. Imatges	37
12.1.1. Personatges	37
12.1.2. Localitzacions	38
12.2 Guió	43

1. INTRODUCCIÓ

L'objectiu principal d'aquest treball creatiu és l'escriptura d'un guió cinematogràfic basat en fets que podrien ser reals, mundans. És a dir, un guió de ficció però no fantàstic. Volia també explicar una història sobre la decadència humana, sobre el costat fosc que, crec, tenim totes les persones. Només fa falta un incentiu per tal de despertar-lo i fer-lo sortir a la llum.

La passió per escriure m'acompanya des de ben petit, i si alguna cosa tenia clara era que, per poc que pogués, volia escriure un guió com a Treball de Fi de Grau. Aquesta afició, combinada amb la meva obsessió recent per l'illa de Tristan da Cunha, van portar-me a voler escriure un guió que ocorregués en aquest lloc, no tant per conèixer més sobre la seva realitat sinó per viure-la com un més.

Fa aproximadament mig any que vaig sentir parlar per primer cop d'aquest remot arxipèlag (de fet, el més remot del món) de l'Atlàntic Sud i del seu petit i únic assentament, Edimburg dels Set Mars. Immediatament em vaig sentir atret per la singular vida dels seus habitants, fills dels primers colonitzadors europeus de l'illa, que viuen completament aïllats de la resta del món. Em va sorprendre que no fossin indígenes, sinó caucàsics, ciutadans anglesos (de ple dret) i, com a tals, seguidors de les costums i tradicions del Regne Unit, encara que adaptades a la seva realitat excepcional.

De seguida vaig començar a indagar i imaginar històries que podien passar en aquell lloc, i evidentment, a fer-me preguntes. Al principi, les que es fa tothom el primer cop que sent parlar sobre Tristan: de què viuen? Són salvatges? S'hi pot anar? Més endavant però, em van sorgir altres qüestions, més moralistes: Què passaria si algú matés a algú altre? I si algú fos dolent? I si algú, de cop, esdevingués diferent a la resta? Qualsevol d'aquestes situacions (o d'altres de similars) en un lloc tan interessant com Tristan da Cunha, d'on ningú pot escapar per molt maldades que vagin les coses, es converteixen en el detonant perfecte de qualsevol història que vulgui explorar l'actitud dels humans davant circumstàncies extraordinàries i destructives.

Així doncs, els objectius principals d'aquest treball són crear un guió original, realista, de gènere dramàtic, que provoqui emocions i faci sentir, però també reflexionar al públic, que generi debat i, per últim, però no menys important, que utilitzi un català genuí, no forçat, proper (a diferència de la majoria de sèries i films, doblats o no, que

s'emeten per les nostres televisions). És evident que, al món real, els habitants de Tristan da Cunha no parlen català. De fet parlen un dialecte de l'anglès que s'ha anat forjant després de molts anys d'aïllament. Vaig tenir la idea de traduir el guió i adaptar-lo a la llengua que realment es parla en aquesta illa, però per falta de temps no ha pogut ésser.

Són molt poques les referències culturals de ficció que citen l'illa de Tristan da Cunha, i encara menys les que expliquen històries que passen allà. Hi ha, però, esments a l'arxipèlag en obres d'Edgar Allan Poe, com per exemple a *Las aventuras de Arthur Gordon Pym*, o a l'obra de Jules Verne *Els fills del Capità Grant*. Moltes de les obres de ficció que parlen de Tristan més directament tracten també sobre l'exili forçós que van sofrir els habitants de l'illa quan el volcà va entrar en erupció durant la segona meitat del segle passat i que els va portar a viure uns anys en un petit poble d'Anglaterra. No n'hi ha cap, però, que es plantegi qüestions com les esmentades anteriorment i, ni molt menys, que les desenvolupin.

De no ficció s'han rodat molts documentals i escrit molts assajos, evidentment gràcies a l'excepcional situació en què es troben els seus habitants però també per tractar temes com la fauna o la flora de la resta d'illes de l'arxipèlag, un tipus de biodiversitat única al món.

2. SOBRE TRISTAN DA CUNHA

El procés creatiu que he seguit per desenvolupar el guió ha estat fruit, per una banda, de la recerca i la investigació i per altra banda de la imaginació pròpia. Ha calgut un procés documental molt exhaustiu per no caure en errors de desconeixement de la realitat de Tristan da Cunha. Un cop analitzats un munt de materials de tot tipus, inclosa la pàgina web oficial de l'illa, vaig redactar, a mode de resum, un text que em permetés sintetitzar de manera clara tota la informació rellevant que havia de tenir en compte a l'hora de redactar, tant per no cometre errades històriques com per ser expressament precís en les dades reals, les quals m'interessava reflectir de manera fidedigna:

L'arxipèlag de Tristan da Cunha, lloc on se situa una gran part de la història, és considerat l'assentament humà més remot del món: l'illa habitada més propera, Santa Helena -de la qual és dependent-, es troba a 2173 km de distància al nord. Així doncs, l'arxipèlag (format per l'illa de Tristan, l'única que està habitada, i dos illots anomenats Inaccessible i Nightingale) forma part del territori d'ultramar britànic a l'Atlàntic Sud.

L'illa va ser descoberta per Tristão da Cunha el 1506, un navegant portuguès. Durant els segles posteriors, tant holandesos com francesos com la Companyia Britànica de les Índies Orientals, van intentar fer-se amb el control de l'illa, però van desistir degut a la poca accessibilitat. Baleners nord-americans la van utilitzar com a base temporal i el 1812 s'hi van establir els primers 4 habitants, que van morir poc després. L'any 1816, per evitar que França utilitzés Tristan da Cunha com a base per dur a terme una operació de rescat per alliberar Napoleó (deportat a l'illa de Santa Helena), el Regne Unit annexiona l'arxipèlag i el declara oficialment part de l'imperi britànic. A partir d'aquesta data i fins al 1908 arriben a l'illa, per quedar-s'hi, diverses famílies de soldats i baleners originàries d'Escòcia, Holanda, Itàlia i els Estats Units. És només d'aquestes famílies que descendeixen els prop de 280 habitants actuals i de les quals encara se'n mantenen els cognoms originals: Glass, Green, Hagan, Lavarello, Repetto, Rogers i Swain.

A Tristan da Cunha es practica l'economia de subsistència basada en la igualtat (inspirada en el model de William Glass, un dels primers habitants). Cada família té uns terrenys assignats per conrear, tot i que les terres són propietat de la comunitat. El bestiar i la seva reproducció estan molt controlats per conservar les pastures i per evitar

que hi hagi famílies amb més alt nivell econòmic. Pràcticament tothom (nens i jubilats inclosos) està implicat en l'agricultura i la ramaderia, ja que d'això (i de la pesca) sobreviuen els habitants de l'illa. Tot i així, els adults fan, a més, feines remunerades en forma de tasques comunitàries, ja sigui treballant per a l'administració o en altres serveis (com la ràdio o la cafeteria). Durant el bon temps la majoria d'homes abandonen les seves tasques habituals per dedicar-se a la pesca. L'exportació de segells de col·lecció fabricats pels mateixos habitants de l'illa i de llagosta de mar són les principals fonts d'ingressos de l'illa, que, a diferència de Santa Helena, utilitza la lliura esterlina del Regne Unit com a moneda de canvi. No es permet a forasters instal·lar-se a l'illa ni comprar-hi terrenys.

Les úniques persones de fora que viuen a Tristan da Cunha són el representant del Governador de Santa Helena (illa de la qual depèn l'arxipèlag) i la seva família. Nomenat per Londres, és la màxima autoritat a l'illa, assessorat per un Consell Insular format per vuit persones autòctones escollides. D'entre els 8 membres del consell, un es converteix en el Chief Islander, que actua en nom del representant quan aquest és fora. Els dos càrrecs són de 3 anys, tot i que el Chief Islander pot ésser reelegit. L'única autoritat que hi ha per sobre del Governador de Santa Helena (que resideix a Santa Helena) és la Reina d'Anglaterra. Només hi ha un policia, ajudat per dos assistents, i és la única persona a qui se li permet portar una arma.

Durant la Segona Guerra Mundial, el Regne Unit va utilitzar l'illa de Tristan da Cunha (anomenada per l'exèrcit britànic HMS Atlantic Isle) com a base militar secreta de transmissió i recepció de senyals de radio. La van utilitzar, sobretot, per localitzar i controlar submarins nazis i vaixells que navegaven per l'Atlàntic Sud.

Degut al seu origen volcànic, l'accés a Tristan da Cunha és difícil. L'illa és, en realitat, un volcà de 2062 m d'alçada, els vessants del qual penetren dins el mar en forma de penya-segats verticals de més de 600 m en gairebé tot el perímetre. No hi ha aeroport i només s'hi pot arribar en vaixell. L'única regió llisa al nivell del mar és on es troba el poble d'Edimburg dels Set Mars i el port de Calshot. La població de l'illa viuria aïllada del món exterior si no fos pels vaixells que fondegen Tristan da Cunha aproximadament un cop cada dos o tres mesos i pel buc RMS Saint Helena, un vaixell britànic que, un cop l'any, proveeix la població de llibres, films, menjar, beguda i medicines. La comunicació amb l'exterior es manté mitjançant telèfon/fax via satèl·lit, ràdio i una

connexió a Internet de molt baixa qualitat (pràcticament ningú l'utilitza). Hi arriben dos canals de televisió exteriors (a més del canal local, que emet programes en diferit els dimarts, dijous i dissabtes al vespre) de la companyia British Forces Broadcasting Service: el BFBS 1 i el BFBS 2.

3. SOBRE EL PROCÉS CREATIU

Un cop recopilada tota aquesta informació, vaig procedir a concretar el punt de partida: què passaria si, en un lloc on tothom és igual, una persona es desmarca de la resta? Què passaria si això fos degut a que aquesta persona troba un “tresor ocult”, alguna cosa que a la resta del món li atorgaria cert grau de poder però que en un lloc com Tristan da Cunha no li serveix per res? Ho compartiria? Intentaria fugir buscant el poder allà on pogués tenir-lo?

Creativament parlant, les coses es van facilitar a partir d'aquest punt. El següent pas era muntar una història i, no sé si per inèrcia o perquè feia temps que s'estava coent dins meu, van sortir-ne ràpidament l'estructura bàsica i els obstacles amb els quals es trobaria el meu protagonista. Mitjançant *post-it*, vaig traçar les seqüències i les trames principals a la paret de la meva habitació deixant buits allà on no tenia clar què passaria. Cada *post-it* era una escena/seqüència i cada color era una trama diferent.

A partir d'aquí vaig començar a escriure una sinopsi d'unes quatre pàgines on vaig donar continuïtat a les seqüències, abans més truncades, no tan fluïdes. Vaig adornar l'esquelet que ja havia construït amb els *post-it* i vaig culminar el fil argumental de la història. Em costa molt escriure directament a ordinador i tot aquest procés el vaig realitzar a mà en un bloc de notes. Necessito guixar, ratllar, fer fletxes i dibuixos per pensar i aclarir-me les idees i amb un ordinador això no es pot fer. Aquestes quatre pàgines de gargots i lletra són la base de tota la història posterior.

La metodologia d'aquest treball ha estat fruit d'un procés creatiu personal però alhora de la lectura de diversa bibliografia, com ara *¡Salva al gato!* (Blake Synder), *Como convertir un buen guión en un guión excelente* (Linda Seger), *Como llegar a ser un guionista excelente* (Linda Seger), *El viaje del escritor* (Christopher Vogler), entre d'altres. Aquestes obres i els coneixements adquirits al llarg del grau m'han permès adquirir fonaments més teòrics per posar-me a escriure el guió. M'han proporcionat una metodologia més clara i adequada per escriure, tècniques per mantenir un fil dramàtic i dinàmic i, en alguns casos, algunes idees i creatives.

Mentre feia tot això, anava anotant idees en un bloc de notes, i també conceptes i frases que volia fer aparèixer als meus diàlegs. Mica en mica els personatges agafaven forma, i, finalment, vaig ser capaç de veure'ls en cos i ànima. Vaig desenvolupar, a mà, una

guia de personatges amb les seves característiques físiques i psicològiques. Aquesta guia era en forma d'esborrany, contenia dibuixos, frases, aficions, hàbits, virtuts i defectes dels personatges que estava creant. És possible que hagi arribat a conèixer més aquests personatges que a mi mateix. També vaig dibuixar un arbre genealògic (les relacions familiars a l'illa de Tristan da Cunha són, com a mínim, complexes degut a la pràctica inevitable de relacionar-se amb parents més o menys propers).

Van néixer els personatges principals: en Roderick Hobbes i la Patricia Lavarello. I va néixer el detonant: a Tristan da Cunha, antiga base militar, en Rod Hobbes descobreix un antic búnquer amb diners i armes, els primers, inútils a l'illa i els segons completament prohibits. I va néixer la història.

Per escriure el guió he utilitzat el software celtx. És una eina que permet escriure fàcilment aquest tipus d'històries en el format adequat, i això m'ha facilitat molt la feina.

4. SINOPSI

4.1. Logline

Al vell mig de l'Atlàntic Sud hi ha l'illa de Tristan da Cunha, la més remota del planeta. Un lloc aïllat de la resta del món, on els seus 200 habitants viuen en una societat gairebé utòpica. Un dia, un jove illenc acabat de prometre anomenat Roderick Hobbes descobreix un vell búnquer amagat amb una enorme quantitat de diners i d'armes. Res d'això li serveix a l'illa, degut a les estrictes polítiques cooperativistes que regeixen la convivència. En Rod vol aprofitar aquesta oportunitat que li ha ofert la vida traslladant-se al continent, a la societat, però sap que si marxa de Tristan da Cunha no podrà tornar.

4.2. Sinopsi curta

En Roderick Hobbes és un jove habitant de l'illa de Tristan da Cunha, la més remota del planeta. En aquest lloc, els 200 habitants viuen en comunitat, on els diners serveixen de poc i tothom treballa per a la resta. Tot i acabar de demanar matrimoni a la seva parella, la Patricia, en Rod decideix deixar-ho tot i abandonar casa seva després d'haver descobert un búnquer amagat carregat d'armes i diners. Així doncs fuig en un vaixell (que només cobreix el trajecte de l'illa al continent un cop l'any) decideix fugir a la civilització en busca del poder que a Tristan da Cunha no pot aconseguir. Ho fa egoïstament, després de discutir amb la seva parella, al mig de la nit. Però un cop a la civilització la seva ingenuïtat, adquirida després de tota la vida vivint a Tristan, on la maldat és inexistent, li juga una mala passada: després de confiar en una noia desconeguda i explicar-li el seu "secret", li desapareixen els diners sense que amb prou feines els hagi pogut tocar. A partir d'aquí, el nostre personatge entra en depressió, cada vegada més profunda i, ocasionalment, alimentada per la droga i l'alcohol. El seu objectiu: tornar a l'illa i recuperar el que un dia tenia i el feia feliç. No serà tan fàcil: només un cop l'any un vaixell visita l'illa i el viatge és car.

Paral·lelament, la Patricia ha refet la seva vida i s'ha enamorat del germà d'en Rod, en John, amb qui sempre havia tingut molta relació. La noia va quedar embarassada del protagonista abans que fugís de l'illa. Tot i així, quan neix la seva filla, a qui anomenen Molly, diuen que la primogènita és filla d'en John.

Finalment, gràcies a l'ajuda d'un amic que coneix a la civilització, l'Iljuma, en Rod aconsegueix tornar a l'illa un any després de la seva fugida. Demacrat i amb els ànims per terra, no només no es refà un cop arriba i veu que tot ha canviat des que va marxar (la mort de la seva mare, l'odi cap a ell de la Patricia, en John i els illencs en general, la Molly...), tot plegat porta en Rod a una depressió insalvable que el condueix immolar-se dins el búnquer que un dia li va prendre tot.

4.3. Sinopsi llarga

Roderick Hobbes és un jove de 27 anys que viu a Edimburg dels Set Mars, l'assentament principal (i únic) de l'illa de Tristan da Cunha. Com gairebé tots els joves (i no tant joves) habitants de l'illa, en Rod treballa de granger al camp de patates de la zona de The Patches que té assignada la seva família. Viu amb la Patricia Lavarello, la seva parella. És un home feliç i poc pretensions, satisfet amb la vida que porta.

22 de setembre de 2006. S'ha acabat l'època de pesca, i els habitants de Tristan da Cunha passen el dia al tros. En Rod torna de treballar i es dirigeix a casa de la seva mare en bicicleta. Se sent una veu en off que reflexiona sobre la felicitat, la vida i la mort. En paral·lel, la Patricia surt de casa i es dirigeix a la botiga d'ultramarins del poble. El jove ja ha arribat al seu destí, i parla amb la senyora Hobbes al rebedor. La dona li posa a la mà una capseta i en Rod s'afanya a guardar-la a la butxaca. Somriuen, i després d'abraçar-se el noi surt de la casa, puja a la bicicleta i marxa pedalant.

Quan la noia torna a casa amb la compra, descobreix que en Rod li ha preparat una sorpresa: la taula està parada d'ocasió i el noi s'ha vestit amb camisa i pantalons de fil. Dos llenguados esplèndids adornen la taula. La Patricia no entén res, fins que en Rod s'agenolla davant seu i, ensenyant-li un magnífic anell d'or, li demana matrimoni. Ella accepta, joiosa.

L'endemà en Rod i la Patricia estan treballant a The Patches. Fa calor i la noia demana a en Rod si pot marxar abans, que està cansada i així ho fa. En Rod, però, té ganes de passejar i decideix tornar a peu al poble. Agafarà una drecera a través dels turons que ressegueix el límit del penya-segat.

El trajecte fa ruta a través de terrenys rocosos i força erms, amb pocs arbres i gespa seca. Se'l coneix molt bé. Aquell dia, però, es fixa en alguna cosa metàl·lica que brilla a la paret d'una roca, a la seva dreta. S'hi acosta i per sorpresa seva descobreix una porta amagada per la vegetació. No l'havia vista mai. De fet, estava pintada de tal manera que es camuflés amb l'ambient, tot i que havia saltat una mica de pintura. Definitivament, el metall que havia quedat a la intempèrie era el que havia vist brillar. La porta està tancada amb un cadenat i no aconsegueix obrir-la.

A la nit la família s'ha reunit per celebrar el compromís de la parella. Al voltant d'una taula pomposament parada hi seuen la senyora Hobbes, en Rod, la Patrícia i en John, el germà petit del noi.

L'endemà en Rod va a treballar sol. La Patrícia li ha dit que no es trobava bé i que necessitava descansar. Porta una motxilla a l'esquena. Després de treballar, agafa la bicicleta i torna al camí pel qual va passar el dia anterior. Un cop arriba a la porta treu una cisalla de la bossa i rebenta el cadenat.

Un búnquer. En Rod ha descobert un búnquer, probablement construït durant la Segona Guerra Mundial. A dins hi ha una estació de ràdio amb tot de maquinària militar. Tot està fet malbé, o almenys ho sembla. La humitat i la salinitat de l'ambient han corrogut els cables. Hi ha, també, moltes caixes apilades. N'obre una: armes, explosius. Està prohibit tenir-ne a l'illa, ho sap. De seguida troba munició. Es disposa a obrir una altra caixa. Dins hi ha carpetes de documents (la majoria classificats) i diners. Molts diners. Lliures esterlines, dòlars americans, lliures de Santa Helena. Les lliures no serveixen. No tenen valor monetari, són bitllets vells. Els dòlars però... Són pràcticament idèntics als dòlars actuals. Decideix no tocar res. Sap, igual que amb les armes, que a Tristan da Cunha els diners no són massa útils. Surt d'allà, tanca la porta i procura deixar-la tal com l'ha trobada: camuflada.

Aquell vespre, a l'Albatross Bar, el pub local, en Rod i la Patricia seuen i beuen en una taula acompanyats de la Juliet Ripetto, en l'Alfred Glass i el seu fill, en Charles Glass. Comenten animadament l'arribada imminent de l'RMS St. Helena, el buc que, anualment, proveeix l'illa de menjar, medicines, llibres, pel·lícules i beguda. És pràcticament l'únic contacte amb l'exterior que rep l'illa. Després d'unes quantes copes, la parella fa públic el seu compromís (ho havien mantingut en secret fins llavors, a

excepció de la família propera). El pub es converteix de sobte en l'escenari d'una festa improvisada on tothom hi és convidat. En Rod, però, està absent, capcot.

Un cop a casa la Patrícia li demana a en Rod que perquè estava tan callat, però ell li respon que no és res, que simplement havia begut una mica massa i que no es preocupi.

L'endemà al migdia arriba a l'illa l'RMS St. Helena i amb ell ho fan també metges, mariners i una vintena de turistes que omplen durant quatre dies l'únic hostel que hi ha a l'illa. En Rod manté aquella tarda una conversa amb un dels visitants. El que és estrany, però, és que s'interessa més ell pel món exterior que el foraster per la vida a l'illa, tant que fins i tot aquest últim li diu, de broma, que si vol intercanviar-se la identitat. Abans d'acomiar-se, en Rod li demana al turista el preu que ha pagat per poder realitzar el trajecte a bord del St. Helena. 1300 lliures... en té de sobra.

Poc a poc podem observar l'interès creixent del jove respecte al món exterior: comença a fullejar llibres i revistes velles i passa hores xerrant amb estrangers sobre la vida fora d'allà.

L'última tarda abans no salpi de nou el buc anglès, després de treballar, en Rod torna al búnquer. Un cop allà recull un parell d'armes i tants diners com pot, els posa dins una bossa i marxa (sempre camuflant bé la porta en sortir). Pedalant de valent es dirigeix a casa seva, decidit: ho explicarà tot a la seva dona.

Des que va descobrir el búnquer, en Rod ha passat la majoria del temps considerant la idea de marxar de l'illa: començar una vida fora d'allà amb les comoditats que els diners que ha trobat li poden oferir. Sap que, a Tristan, no serveixen, i per altra banda seria contraproduent utilitzar les armes per doblegar els habitants de l'illa. Pertorbar la pau i alterar la quotidianitat és, de fet, la última cosa que voldria, tot i que sap que la oportunitat que se li ha presentat és única i vol aprofitar-la. Decideix intentar convèncer la Patrícia de marxar d'allà, però té poc temps per fer-ho, perquè l'endemà ja serà tard.

Aquella nit discuteixen: ella no vol marxar. Tristan da Cunha és casa seva. Li és igual tenir o no tenir diners. Allà s'hi està bé, no els ha faltat mai res i els habitants de l'illa són els únics amics i família que tenen (pràcticament les dues coses alhora). Li diu que no és tan estrany, que molta gent es trasllada al continent a buscar feina, parella o a estudiar. Ella li respon que sí, que és veritat, però que no té ganes d'abandonar casa seva d'aquella manera, gairebé fugint i que no hi ha pressa per fer aquestes coses. Ell, però,

ho té decidit. Quan la Patricia ja dorm escriu una nota de comiat, la deixa damunt la taula i se'n va amb la seva maleta plena de diners i de roba. Deixa les armes: només s'endú un petit revòlver que pot amagar amb facilitat. També escriu una nota per la seva mare. De camí al port la fa passar per sota la porta del que havia estat la casa de la seva infantesa.

La fugida

Així doncs, en Rod embarca al St. Helena i emprèn el viatge a Ciutat del Cap.

Tot i que la seva intenció és agafar un vol a Londres, i un cop allà buscar-se feina (sap que amb els diners que té pot viure bé durant força temps, però que treballant, encara que sigui mitja jornada, s'assegura l'estabilitat), decideix passar uns dies a Sud-àfrica i visitar Ciutat del Cap. Així ho explica a la coberta del vaixell al turista amb qui havia parlat a l'illa. Se li havia acostat, interessat pel fet que finalment hagués embarcat i mantenen una conversa.

No havia estat mai a Sud-àfrica, encara que és un viatge típic de molts illencs. El primer que fa és dirigir-se a una caixa de canvi de divises, on canvia una petita part del botí en rands, la moneda sudafricana. Llavors agafa un taxi i li demana que el porti en una zona de la ciutat on hi hagi bons hotels. El taxista condueix fins a la zona de Long Street, on hi ha el centre comercial de la ciutat i una bona quantitat d'hotels. S'allotja al Hilton Cape Town City Center. Un cop a l'habitació desfà la maleta i es disposa a guardar els diners. Només una petita part cap a la caixa forta, així que deixa la resta dins la bossa de viatge i l'amaga sota el llit. S'hi estira, triomfant. De seguida cau adormit.

Al vespre surt a passejar. Li agrada la ciutat: la gent, la vida atrafegada, el tren... Després de menjar alguna cosa a peu de carrer, entra en un pub i s'asseu a la barra. De sobte, una noia s'asseu al seu costat. És guapa, pensa. Se la mira i saluda. La noia, anomenada Stella, sorpresa per l'accent de Rod, comença a parlar amb ell. Entre copes li explica tota la història de la seva fugida i acaben fent-se un petó. En Rod la convida a l'hotel i ella ho accepta de bon grat.

L'endemà els diners han desaparegut i la noia també.

La vida d'en Rod canvia de cop i volta. Es troba en una ciutat desconeguda, sense diners, sense gent que el pugui ajudar, sense feina. Només li queden els pocs dòlars que

havia guardat a la caixa forta, amb els quals amb prou feines es pot pagar un allotjament barat. Desesperat corre a recepció, on pregunta per la noia. Ningú sap res del que ha passat. Surt al carrer i comença a preguntar en tots els establiments que troba. Enlloc troba ni rastre de cap noia. La ira el consumeix i destrossa una paperera a coces, cridant al mig del carrer.

Decideix anar a fer una copa, intentar relaxar-se. S'emborratxa i acaba per dormir al carrer.

En Rod passa uns dies vagant per la ciutat buscant llocs on menjar i on dormir. Els pocs diners que porta se li comencen a esgotar mica en mica. Sap que ha de trobar feina, però el revés que ha viscut l'ha descol·locat. Pensa per primer cop en tornar a Tristan, però sap que almenys ha de passar un any en aquell lloc i també sap que ha de treballar per poder-se pagar el bitllet de tornada.

Les seves passes el porten al restaurant Mzoli's del barri negre Gugulethu. Borratxo entaula conversa amb el cambrer, un noi negre. És l'Iljuma. El noi s'interessa per la situació d'en Rod i li ofereix quedar-se a casa seva a dormir. Li explica que el seu germà va morir feia poc degut a un tumor, però que no tenien diners per el tractament. L'Iljuma empatitza de seguida amb la situació d'en Rod. Tot i que aquest últim en desconfia una mica, sap que aquesta vegada no hi té res a perdre i sembla que el noi va amb bones intencions.

Una setmana després l'Iljuma ha aconseguit convèncer l'encarregat de l'Mzoli's perquè contracti en Rod de cuiner. No els agrada la idea de tenir un blanc treballant en un barri negre, però al veure la desesperació d'en Rod per trobar feina (i el talent a la cuina) decideixen contractar-lo. El sou és mínim i les hores de feina són moltes, però és un pas per començar a refer la seva vida.

Trucada i depressió

Una tarda, en Rod, begut, decideix trucar a Tristan da Cunha, disposat a demanar disculpes a la seva família i seguint el consell del seu amic. A l'illa no hi ha telèfons particulars, sinó una centraleta que recull totes les trucades i que fa arribar els missatges als seus destinataris. Després d'un parell d'intents li agafen el telèfon, però la conversa no va com en Rod s'esperava. Sembla que la simpatia que tothom tenia cap a ell ha desaparegut i, per si fos poc, li diuen que la seva mare és morta. Demana per parlar amb

la Patricia o en John, però li diuen que serà impossible. No pot insistir: se li ha acabat el temps i la comunicació es talla. Es posa la mà a la butxaca i en treu un parell més de monedes. Les insereix a la màquina però quan està a mig marcar penja i esclata a plorar.

En Rod cau en una depressió profunda i comença a freqüentar bars i a beure cada dia. Hi ha dies que falta a la feina, i per molt que l'Iljuma insisteixi no es deixa ajudar. L'amenacen de fer-lo fora si no compleix els horaris i després de seguir amb la dinàmica d'alcohol i, ocasionalment, alguna droga, és acomiadat.

Mica en mica s'obsessiona amb la idea de tornar a Tristan, però el simple fet de no poder el fa decaure encara més. Segueix visquent a casa l'Iljuma, però aquest li diu un dia que no pot mantenir-lo si no treballa.

El temps passa i la vida de decadència d'en Rod no pot acabar bé. Els diners s'esvaeixen mica en mica. Gràcies al seu amic s'adona que no pot seguir d'aquella manera, i torna a demanar feina a l'Mzoli's. No li volen donar, vistos els precedents, però gràcies a l'Iljuma, que els convenç, aconsegueix recuperar el lloc de treball. Motivats per la idea de tornar a casa s'esforça de valent i aconsegueix deixar l'alcohol en segon pla.

Uns mesos després, l'RMS St. Helena arriba a Ciutat del Cap a punt per salpar de nou cap a Tristan da Cunha. La vida d'en Rod s'ha estabilitzat i ha aconseguit estalviar per pagar-se el bitllet. A l'andana de l'estació de Gugulethu ell i l'Iljuma esperen el tren que portarà en Rod al port, on agafarà el vaixell que el portarà a casa. El tren arriba xiulant a l'andana i, donant-li les gràcies, en Rod hi puja. L'Iljuma s'acomiada desitjant-li la millor de les sorts. Prometen escriure's.

Al tren, en Rod es treu un petit moneder de la butxaca i recorda. Un parell de dies abans, l'Iljuma li va donar els seus estalvis per tal de poder reunir els diners que li faltaven i així poder pagar el tiquet d'embarcament per viatjar al St. Helena. Somriu, trist.

Paral·lelament, a l'illa

La Patricia descobreix la nota quan es lleva al matí. Amb lletra apressada hi ha escrit "Em sap greu. Espero que em perdonis. T'esperaré". No s'ho pot creure. La ira l'assalta de sobte. Estripa la carta i comença a cridar. En Rod ha marxat. De seguida surt de casa

i comença a córrer en direcció al port. No queda rastre del vaixell, ni allà ni a l'horitzó. Torna al poble, però no a casa seva. La porta del petit edifici on viu la mare d'en Rod i en John és oberta. La Patricia troba de seguida a la senyora Hobbes plorant al sofà, amb una nota a la mà, que en sentir-la arribar aixeca la vista. S'asseu al seu costat i, amb prou feines sense intercanviar paraules, s'abracen, plorant desconsolades. La Patricia li explica que està embarassada, però que no ho sap ningú.

Mica en mica en John i la Patricia comencen intimar. El noi, secretament enamorat, se sent responsable pels actes del seu germà i decideix tenir cura de la jove i ajudar-la amb tot el que necessiti. La decisió d'en John es referma un cop ella li parla del seu embaràs.

Un dia arriba la notícia: la Madeleine Hobbes ha mort. El metge resident a l'illa dictamina que la causa ha estat un atac de cor. La causa, l'estrés i els nervis que la pobra dona va anar acumulant després de la fugida del seu fill. En John troba el seu cos sense vida al menjador un migdia a l'hora de dinar, després de tornar de la fàbrica de peix.

L'enterrament és trist. Inevitablement, la gent culpa en Rod de la tràgica mort. En John i la Patricia tornen junts a casa, en silenci. Tímidament en John agafa la mà de la Patricia un cop tomben el carrer de casa seva. La noia no l'aparta, al contrari: respon al gest del noi agafant-li ella també. Arriben a la porta. Es miren i es fan un petó. Una llàgrima cau per la galta de la Patricia.

La Patricia i en John estan enamorats. Mica en mica es recuperen dels cops dels últims mesos i comencen a ser feliços de nou. Ell treballa a la fàbrica de peix i ella fa vida a casa degut al seu embaràs. Decideixen casar-se però ho fan fredament, sense sorpreses, pactadament. No és que no s'estimin, sinó que ho creuen necessari. Volen fer-ho abans no neixi la criatura perquè ningú dubti de la falsa paternitat d'en John. La cerimònia té lloc poc temps després, preparada a corre cuita. Tot i que molt íntima i poc ostentosa, la boda és celebrada per la majoria de la gent de l'illa, que és feliç veient com els dos nois s'han recuperat de les desgràcies que els han ocorregut.

Finalment la Patricia trenca aigües. És de matinada. La noia i en John corren a la consulta del doctor, on col·loquen la partera en una banyera. Aquell dia neix la petita Molly, la filla de la Patricia i en Rod.

Retorn a Tristan da Cunha

En Rod embarca de nou al St. Helena per emprendre el viatge de tornada a casa. Per fi arriba a l'illa, però el que s'hi troba no és, ni molt menys, el que s'esperava.

Decidit a demanar disculpes a la seva família, el primer que fa és dirigir-se al que era casa seva. Cau el capvespre, i la Patricia hauria de ser a casa. Arriba, toca el timbre i sent unes passes que s'acosten a l'entrada. Qui l'obre, però, és una altra persona: en John.

Comencen a discutir. En Rod està confós per la presència del seu germà que es limita a dir que se sentia amb l'obligació de cuidar la Patricia arran de la seva fugida i que s'han fet amics. No li esmenta la nena ni el casament. Llavors la noia apareix al rebedor i, en veure en Rod, torna immediatament cap a dins. Ell la crida però ella comença a xisclar exigint-li que marxi, preguntant-li que perquè ha tornat. En John intenta tancar la porta d'entrada, però en Rod ho impedeix. Mantenen una irada discussió que arriba al punt àlgid quan en John li clava un cop de puny a en Rod. Dins la casa, un bebè comença a plorar. No hi ha lloc a confusió.

Llavors en Rod intenta entrar a dins amb més força que abans, però el seu germà li barra el pas. Vociferant, demana a en John que si el bebè és seu, que si la noia ja estava embarassada quan ell va marxar, a la qual cosa li respon que no, i que marxi, que la mare va morir per culpa seva i que no el volen veure mai més.

Davant d'aquesta rotunda sentència, en Rod defalleix i el seu germà aprofita per tancar la porta. Plorant i amb els ànims per terra es dirigeix al pub local, The Albatross Bar. Hi entra: hi ha força gent, però ningú es fixa en ell. S'asseu en un racó, esperant que no el reconeguin. El cambrer, l'Aberforth, s'acosta a la seva taula a demanar. Quan el veu, el got que estava eixugant amb un vell drap li cau a terra i es trenca. Llavors li demana que què hi fa allà, i que perquè ha tornat. En Rod li diu que vol un whisky, però l'Aberforth li diu que no, que marxi. Mica en mica els presents comencen a adonar-se del què està passant i comencen a murmurar en veu baixa. El noi s'aixeca i se'n va.

Cau la nit i en Rod no té on anar. La gent l'odia. El culpen de la mort de la mare, i també d'haver abandonat la seva futura esposa embarassada. Vagareja per Edimburg dels Set Mars, fins que, sense adonar-se'n, pren el camí que surt del poble en direcció a The Patches. Camina per un camí que voreja el penya-segat. El mar rugeix, les onades

xoquen contra la base rocosa del precipici i la lluna il·lumina el cel. Les seves passes el porten al búnquer.

La petita sala de pedra està tal i com la va deixar l'últim cop. De seguida pren una decisió: agafa un full de paper i un llapis d'una calaixera metàl·lica. S'asseu a la cadira i poc a poc comença a escriure.

Mentrestant, a casa seva, la Patricia plora. En John l'abraça, intentant consolar-la. En un racó de l'habitació on un any abans en Rod i ella havien discutit i l'havia vist per últim cop, la Molly dorm en un bressol.

Per la seva banda, en Rod doblega el full de paper i surt del búnquer. Caminant decidit s'acosta a la seva antiga casa i, talment com un va fer exactament un any abans, el passa per sota la porta. S'allunya de nou del poble, dirigint-se altre cop al búnquer. Al costat del cartell on diu "Welcome to Tristan da Cunha" s'atura un moment, observant l'oceà. Una llàgrima li cau galta avall. De seguida reprèn la marxa. Un cop arriba al búnquer s'acosta a les caixes i en comença a treure explosius. Els reparteix tots al seu voltant, per terra, enganxats a les parets, dins les caixes, sobre els antics sistemes radiofònics, sota la taula... i ho uneix amb una metxa. Dret des de la porta, observant el reflex de la lluna sobre l'oceà, en Rod agafa el ble i l'encén. Una forta explosió fa retronar els ciments de Tristan da Cunha. Allà on feia un moment hi havia una antiga base militar anglesa, ja no hi quedava res, només l'esperança reduïda a cendra, fum i foc, consumint-se en un indret privilegiat al bell mig de l'oceà Atlàntic.

La veu en off que sentim al principi del film no és res més que la nota de suïcidi que en Rod passa per sota la porta de casa la Patricia.

5. REFERENTS

Són pocs els referents que he seguit per donar forma a la història, encara que estic segur que inconscientment les influències són moltes i molt variades. Reflexionant-hi una estona he arribat a la conclusió que la principal, narrativament parlant és, salvant les distàncies, la sèrie *Lost* de J.J. Abrams, sobretot pel que fa a les escenes ambientades a l'illa de Tristan da Cunha.

La caiguda de la casa Usher és també un referent a tenir en compte. Tot i que la història que ens explica Edgar Allan Poe en aquest conte és molt diferent a la meua, he volgut plasmar la decadència que experimenta el meu protagonista anomenant-lo igual que el d'aquest famós conte: Roderick.

Un altre influència important és la novel·la *La Perla* de John Steinbeck. És un llibre basat en una llegenda mexicana que narra les peripècies d'un pescador pobre que un dia descobreix la perla més bonica del món. Es deixa enlluernar per la possibilitat d'un futur d'il·lusions i somnis que només els diners li poden proporcionar.

Hi ha més influències de John Steinbeck a la meua història. El sentiment d'esperança en el futur que experimenten els dos personatges de *De ratones y hombres*, Lennie i George, és molt similar al que sent en Rod abans d'emprendre el seu viatge.

Altres llibres que, per un motiu o altre, em fan pensar que han influït en aquest guió (encara que sigui en petits detalls, alguna frase o algun element del marc) són, per exemple, *Robinson Crusoe* de Daniel Defoe (Iljuma en swahili significa literalment "divendres", com l'amic-servent del naufrag Robinson); *Senyor de les mosques*, de William Golding o fins i tot *Mecanoscrit del Segon Origen*, de Manuel de Pedrolo.

Quant a films, vaig veure per recomanació del meu tutor *El tesoro de Sierra Madre* (John Huston, 1948) que, si bé és cert que ja tenia la història força desenvolupada en el moment en què el vaig mirar, em va servir per obrir horitzons i plantejar-me noves possibilitats narratives. Entre d'altres, que en Rod no marxés mai de l'illa i que el búnquer, el seu contingut i l'afany per utilitzar-lo consumissin mica en mica els habitants.

Breaking Bad, creada per Vince Gilligan, és una altra possible influència a aquesta història. Vaig acabar de veure-la justament en el moment de començar a escriure el

guió, i segur que d'una manera o altra ha servit d'influència, tot i que en cap moment de forma expressa, però reconec, per exemple, que el procés de decadència tant d'en Rod com de Walter White és similar, basat en la cobdícia i l'egoïsme.

6. PERSONATGES

La relativament petita quantitat de personatges principals és una avantatge a l'hora de buscar actors. Per contra, el fet de ser un llargmetratge complica molt el projecte: ja no es tracta d'un curt de 10 minuts, sinó, segons un càlcul aproximat, d'un llargmetratge d'entre una hora i una hora i mitja.

Els personatges principals d'aquesta història són els següents:

6.1. Roderick Thomas Hobbes

És el protagonista indiscutible. Té 27 anys i és fill de la Madeleine Anne Hobbes i el difunt Thomas Edgar Hobbes. És un noi feliç, acabat de prometre's amb la Patricia Lavarello, la seva gran amiga de la infància i novia des de fa uns quants anys. És una persona humil i optimista, no és una persona amb massa pretensions, i li interessa poc la vida fora de Tristan da Cunha. És tímid, li costa expressar els seus sentiments i s'obsessiona ràpidament. Li agrada anar a caminar, estar sol i reflexionar sobre el que l'envolta. Res en la seva actitud denotava l'egoisme que va demostrar en deixar la seva família. Va ser el botí del búnquer qui va despertar aquesta faceta seva.

La seva personalitat experimenta un canvi radical al llarg de tota la història. Poc a poc surt a la llum el seu costat dolent, molt amagat fins llavors.

Considero que el millor actor que podria interpretar aquest personatge ara mateix és Jake Gyllenhaal. La seva transformació física i la seva interpretació a *Nightcrawler* (Dan Gilroy, 2014), a més de la seva semblança física amb en Rod (tal i com me'l imagino jo) em fan creure que és la persona més adequada per representar el paper protagonista.

Veure *Figura 1*

6.2. Patricia Jane Lavarello

És la noia protagonista. Té 26 anys i és òrfena des que en tenia 18. Els seus pares van morir en un accident de vaixell en perdre el control de la barca i xocar contra un penya-segat. Tot i que per fora aparenta ser dura, és molt més sensible del que sembla. Ho va passar malament arran de la mort dels seus pares, i és per això que ha après a valorar tot el que fan i han fet per ella les persones que l'envolten. Té molt bona relació amb la

família d'en Rod, ja que són amics (i, posteriorment, parella) des de ben petits i després de la tràgica mort dels seus pares la Madeleine i en Thomas la van acollir a casa com una més.

El caràcter que l'actriu Jennifer Lawrence transmet en les seves interpretacions, dur però sensible alhora la converteix en la persona perfecta per al paper. Com ja ha demostrat més d'una vegada, com, per exemple a *Silver Linings Playbook* o a *American Hustle* (totes dues de David O. Russell), la seva joventut o la poca experiència no són una barrera per al seu talent.

Veure *Figura 2*

6.3. John Edgar Hobbes

És el germà del protagonista i, finalment, l'espòs de la Patricia i pare (tot i que no biològic) de la petita Molly. Tot i que ha viscut secretament enamorat de la Patricia durant molts anys, no és fins que en Rod fuig que declara els seus sentiments a la noia. Sempre havia estat al costat del seu germà i, tot i que estava enamorat de la seva futura esposa, tenien molt bona relació. És un noi sensible, molt *carinyós*, simpàtic i amable. Tot i que és una persona molt protectora, no ha estat mai gaire responsable, però ha hagut de madurar de cop després que el seu germà els abandonés.

Jeremy Irvine és un jove actor anglès que molt bé podria interpretar aquest paper. Ha participat en pocs films, però la seva actuació a *War Horse* (Steven Spielberg, 2011) li va valer el reconeixement de la crítica.

Veure *Figura 3*

6.4. Iljuma Mangara

És un jove negre que viu a Gugulethu, una barriada negra de Ciutat del Cap. Es fa amic d'en Rod i l'ajuda a retrobar el seu camí i també a recuperar l'esperança. És el seu àngel de la guarda a la civilització. Treballa de cuiner al restaurant Mzoli's i així ha aconseguit guanyar-se la vida i estalviar algun diner, tot i que mai ha pogut escapar de la pobresa, víctima de l'apartheid. És un bon noi, que empatitza de seguida amb la situació d'en Rod i accedeix a ajudar-lo a canvi de res. Potser per la seva necessitat patològica d'ajudar als altres. Després de la mort del seu germà el noi queda sol i veu en en Rod algú a qui donar un cop de mà.

És complicat trobar una persona que s'adigui al perfil del personatge. Tots els actors que he considerat eren o massa vells, o massa joves; massa alts... Tot i així l'actor de *Selma* (Ava DuVernay, 2014) David Oyelowo podria ser la persona idònia. És veritat, però, que potser és una mica massa gran. Seria qüestió, en tot cas, de decidir-ho en un càsting.

Veure *Figura 4*

6.5. Personatges secundaris

- Stella Ford: la timadora. Una noia jove, rossa i elegant que sedueix en Rod i li robar els diners.
- Madeleine Anne Hobbes (Ripetto, de soltera): viuda de Thomas Edgar Hobbes, té dos fills: en Roderick i en John.
- Juliet Ripetto: la tieta d'en Rod i en John i germana de la Madeleine. És una dona soltera.
- Alfred Glass: el veí de la Patricia Lavarello quan vivia amb els seus pares. És l'home més vell de l'illa.
- Charles Glass: el fill de l'Alfred.
- Bala Jantjie: l'encarregat del restaurant Mzoli's, que dona feina a en Rod.
- Turista.

6.6. Altres personatges

- Molly Hobbes: el bebè d'en Rod i la Patricia.
- Kate: una amiga de la Patricia.
- Joselyn: una amiga de la Madeleine.
- Jack: el veí de la parcel·la de patates, un home canós i simpàtic.
- Aberforth: el cambrer del pub, The Albatross Bar.
- Recepcionista de l'hotel
- Taxista

7. LOCALITZACIONS

Considero que és un treball complex de realitzar en cas que s'hagi de rodar. En primer lloc perquè tot i que no és necessari, com a autor preferiria que els exteriors es rodessin a les localitzacions originals de la història, com ara l'illa de Tristan da Cunha o el barri de Gugulethu. És probable, però, que sigui difícil obtenir els permisos per rodar un film en aquests llocs. De totes maneres, essent realistes el difícil accés a l'illa i l'alt cost econòmic del desplaçament ho fan inviable. A més, fàcilment podria rodar-se en qualsevol altre lloc similar (i no tan remot) així que seria innecessària la inversió de cara a buscar finançament extern.

7.1. Tristan da Cunha

L'illa de Tristan da Cunha és l'escenari principal de la història i actua, si això és possible, com un personatge més. Poc queda a dir sobre aquest lloc tan remot del món que no s'hagi explicat (vegeu l'apartat "Sobre Tristan da Cunha"), però penso que és interessant parlar sobre la funció narrativa d'aquest lloc tan peculiar.

A parer meu, una illa és un dels llocs més interessants on poden passar coses. És una presó natural, un lloc d'on és difícil escapar. L'illa "veïna" de Santa Helena, per exemple, fou el lloc on Napoleó va quedar confinat fins la fi dels seus dies, desterrat per crims de guerra. Si bé és cert que des de la majoria d'illes amb un vaixell (relativament gran) és fàcil apropar-se al continent, la cosa canvia quan parlem de Tristan da Cunha. Que sigui la més remota del món no és res més que una dada interessant i curiosa, però prou irrellevant. L'important és que es troba a uns 2000 km de la costa del continent i, això sí, la fa especial. Perquè es necessita un transatlàntic per poder-ne fugir, però també per poder-hi arribar. El mar i l'aïllament són els principals enemics d'en Rod en aquesta història (sense tenir-lo en compte a ell mateix). Són la barrera més important a la qual en Rod ha de fer front, primer per fugir en busca d'una falsa vida millor i després per intentar recuperar la seva vida anterior, la que realment el feia feliç.

A Tristan da Cunha hi ha dues zones importants: el poble, Edimburg dels Set Mars i els camps de patates. Estan separats per una distància de tres o quatre km, i units per un camí semiasfaltat. A més d'aquesta carretera hi ha una drecera força menys practicable que passa molt a la vora dels penya-segats, a través d'uns turons. És on en Rod descobreix el búnquer.

Obtenir permisos per rodar a Tristan da Cunha pot arribar a resultar difícil. Les polítiques sobre l'accés a l'illa per part de persones estrangeres són força estrictes (en alguns aspectes gairebé sectàries). Si aquesta opció esdevé impossible caldrà, en qualsevol cas, buscar una illa similar on sigui més viable dur-hi a terme el rodatge. Cal que sigui de característiques similars: volcànica, de clima atlàntic (amb la seva conseqüent fauna i, sobretot, flora) i relativament petita. Hawaii (EUA), les illes Eòlies (Itàlia) o fins i tot les illes Canàries (Espanya) podrien ser bones localitzacions per al film.

Veure *Figura 5, Figura 6, Figura 8, Figura 9, Figura 9*

7.2. Ciutat del Cap

És la segona ciutat més poblada de Sud-àfrica i n'és la capital legislativa. És el punt continental més proper a l'illa de Tristan da Cunha. En Rod hi arriba després d'embarcar per primer cop a l'RMS St. Helena. És la civilització, en la qual en Rod diposita totes les seves esperances de futur.

És la ciutat de la galivança per al jove, llar del Cap de Bona Esperança. El nom de la regió és tota una declaració d'intencions dels objectius d'en Rod. Ciutat del Cap serà la primera pedra de les moltes que construiran el seu èxit. La seva intenció és que sigui només un lloc de pas. Uns dies de turisme i relax abans d'agafar l'avió a Londres, la capital del seu país (al qual no ha estat mai).

Recorrem diversos espais de la ciutat en aquesta història: el port, el centre (en taxi) i perifèria (en tren) i més concretament la zona de Long Street i el barri de Gugulethu.

Veure *Figura 13*

7.3. Gugulethu

És un barri (*township*) perifèric negre de l'àrea metropolitana de Ciutat del Cap. A Gugulethu s'hi troba el famós restaurant Mzoli's, on treballa l'Iljuma i on en Rod aconsegueix feina per poder sobreviure. Hi ha també un mercat d'objectes artesanals i s'està convertint cada dia més en un atractiu turístic de moda. Però no deixa de ser un lloc pobre i relativament perillós, fundat durant l'època de l'apartheid, plena de barraques, on el 99% de la població és negra.

El barri que menys podia oferir-li és el que més té per donar-li. És on coneix el seu salvador, l'Iljuma, i on viurà durant molt de temps abans no pugui tornar. És la seva nova casa, que l'acull com un més tot i la diferència racial, que a Sud-àfrica representa un tret molt important (si no la que més).

Veure *Figura 11* i *Figura 12*

7.4. Coberta del RMS St. Helena

És un buc anglès que realitza anualment el trajecte entre Ciutat del Cap i Tristan da Cunha, a més de cobrir diversos cops l'any la distància entre Ciutat del Cap i l'illa de Santa Helena. És un dels quatre vaixells que mantenen, avui dia, l'antiga denominació *Royal Mail Ship*.

Considero que és la localització més difícil d'aconseguir tot i que les escenes de la coberta sempre es poden rodar en un estudi utilitzant cromas o en un vaixell semblant. Fer-ho en un set de gravació abaratiria en certa mesura el cost de producció, encara que llavors és estrictament necessari construir un decorat. Cal analitzar què val més la pena.

Veure *Figura 10*

7.5. Interiors

Els interiors del film no representen una dificultat de producció gaire gran. Les escenes d'interiors tenen lloc en espais molt comuns a excepció de les seqüències del búnquer, que podria recrear-se en un estudi. Interiors de cases (la d'en Rod i la Patrícia, la de la Madeleine i la de l'Iljuma), un pub, una habitació d'hotel, una recepció o el camarot d'un vaixell no suposen molta feina de producció (com podria fer-ho, per exemple, l'interior d'un castell). L'ideal seria rodar-ho en espais reals, i de fet considero que seria una opció més barata que recrear els escenaris en un estudi.

8. FOTOGRAFIA

Visualment, estem davant d'una història fosca. No és un film d'amor, com pot semblar al principi. Hi ha romanç, sí, però és un film de decadència, molt psicològic, on el protagonista és víctima de les seves decisions preses en base a l'egoïsme, la vanitat i la necessitat de poder.

Un referent clar de com imagino l'estètica d'aquesta història és la sèrie *True Detective*, de Nic Pizzolatto o el film *Seven*, de David Fincher. En aquests exemples s'utilitzen colors apagats, morts. Hi ha poca brillantor, els plans són foscos. La monocromia juga un paper important, sobretot pel que fa al colors freds (excepte, potser, algun ocre, però sempre poc saturat). Seria un bon ajut narratiu que a l'inici del film la fotografia fos més brillant i colorida i que anés perdent a mesura que passen els minuts, de manera molt subtil.

El film espanyol *La isla mínima* (2014) també és una bona referència quant a la fotografia. Segueix molt l'estètica de *Seven* i *True Detective* (de fet, diria que la principal influència de *La isla mínima* és la sèrie de Nic Pizzolatto, tant narrativa com visualment).

Veure *Figura 14*, *Figura 15*, *Figura 16*

9. EXPECTATIVES DE FUTUR

Estem parlant d'un projecte car en l'entorn en què ens trobem, amb pocs (o cap) contacte dins del món del cinema. M'agradaria pensar, però, que econòmicament parlant no resultaria una inversió astronòmica per a productores més importants, ja fossin catalanes, espanyoles o estrangeres. És bonic imaginar que algú amb capital i contactes es podria interessar per aquest projecte.

El meu objectiu a curt termini és, segur, finalitzar l'escriptura del guió. Espero haver-ho fet a finals d'estiu. A partir d'aquí, el més probable és que abans de fer res més el tradueixi a l'anglès (tal i com he volgut fer des del principi).

Arribats a aquest punt les coses es compliquen. La feina d'escriptura estarà finalitzada però, òbviamment, això no és tot, ja que estem parlant d'un projecte audiovisual. Personalment, m'agradaria molt tirar-lo endavant i per tant caldrà buscar finançament. Tot i que jo en sóc l'autor, no sé si m'agradaria dirigir un possible rodatge. Em veig capaç de fer-ho, però prefereixo delegar aquesta feina en algú que realment en tingui ganes. Res m'agradaria més que veure aquest guió convertit en un film, però preferiria mantenir-me en segon pla. En cap cas em desvincularé del projecte, sinó que, simplement, després de quatre anys de carrera he vist que el que m'agrada és imaginar, no dirigir o postproduir.

10. PÚBLIC

No hi ha un target específic per a aquest film. Si bé potser està enfocat una mica per ser un film d'autor, la intenció és que pugui arribar al màxim de gent possible ja que tracta temes molt universals: la mort, l'egoïsmo, la cobdicia, la vida o la felicitat. Considero que molta gent pot sentir-se identificat en un moment o altre amb el protagonista o amb algun dels personatges.

Potser exclouria del públic a les persones més joves i als nens. És evident que no és un film pensat per a aquest sector de la població. Penso, a més, que si algun nen el veiés o el llegís s'avorriria ja que no passa massa res. No hi ha gaire diàleg, sinó que són les accions dels personatges les que defineixen el seu caràcter (que és un dels principals elements humans que volia explorar) i que fan avançar la trama. Per altra banda, el final és molt dur i tal i com jo me l'imagino no sé fins a quin punt l'entendrien.

11. CONCLUSIONS I AUTOCRÍTICA

Escriure un guió és molt difícil. Per molt clara que estigui la història i per molt definits que estiguin els personatges la redacció es fa molt feixuga a l'hora d'escriure, sobretot, els diàlegs. Aconseguir que les converses de personatges inexistents resultin realistes, que les reaccions no siguin exagerades i, en definitiva, que resulti autèntic, és francament complicat. Per mi ha estat un repte. No sé si ho hauré aconseguit o no, però per altra banda ha estat, segurament, el més divertit del procés d'escriptura. Inventar els noms dels personatges també ha estat molt divertit, ja que he volgut que fossin petits tributs a obres que d'alguna manera es podien relacionar amb la meva història (i també obres que, pel que sigui, m'han marcat personalment i he volgut homenatjar). Entre moltes d'altres, hi ha referències a Edgar Allan Poe, H.P. Lovecraft, Daniel Defoe o JKRowling.

Ha estat molt important el procés d'aprenentatge que s'ha seguit de l'escriptura d'aquesta història. La lectura dels llibres sobre redacció de guions m'ha aportat una base teòrica sobre la qual procedir (tot i que en aquest sentit penso que no s'han de seguir les directrius establertes i que trencar amb el que és considerat "normal" pot fer l'obra encara més atractiva).

Narrativament, he optat per una història lineal. Alterar les condicions temporals internes de la història ha tenir un sentit i una justificació, i en el meu cas ni en tenia ni era necessària. A més, s'observa millor la decadència del personatge principal, l'evolució negativa del seu estat d'ànim i, en general, el decaïment psicològic.

Cal dir que la meva idea inicial per a aquest treball era escriure una adaptació per a la novel·la curta de Julio Cortázar *La autopista del sur*. L'objectiu era, però, semblant a l'actual: escriure una història molt psicològica, realista, explorant el món de les emocions, de les relacions humanes. La premissa de la qual parteix *La autopista del sur* és ben clara: com reaccionaríem els humans en un embús de trànsit que durés dies? Col·laboraríem entre nosaltres? Seríem egoïstes? Per la impossibilitat d'aconseguir-ne els drets vaig haver de desestimar aquesta opció. Si bé és veritat que al principi em va fer ràbia, no me'n penedeixo gens ja que penso que la meva premissa final (Què passaria si en un lloc on tothom és igual algú es desmarca de la resta?) i la llibertat d'inventar partint de zero que no permet una adaptació poden donar molt més de si.

Estic satisfet de la feina feta. Degut a circumstàncies personals no he pogut dedicar-li tot el temps que hauria volgut i, de fet, el guió està inacabat (només he completat la primera part). Tot i així considero que la qualitat és bona i tinc ganes de seguir endavant amb aquest projecte, encara que sigui més enllà de la universitat.

Per últim cal dir que aquest projecte encara no té un títol definitiu, tot i que, si n'hagués d'escollir un, ara mateix l'anomenaria *El Nàufrag*.

11. BIBLIOGRAFIA

- Abrams, J.J. (2004). *Lost* [Serie]. Estats Units: ABC
- Cortázar, J. (1966). *La autopista del sur*. Madrid: Nórdica Libros
- De Pedrolo, M. (1974). *Mecanoscrit del Segon Origen*. Barcelona: Edicions 62
- Defoe, D. (1719). *Robinson Crusoe*. Barcelona: Vicens Vives
- DuVernay, A. (2014). *Selma* [Film]. Estats Units: Paramount Pictures
- Fincher, D. (1995). *Seven* [Film]. Estats Units: New Line Cinema
- Gadd, M. (2015). "1,491 miles from the nearest continent and home to just one 300-person village at the foot of an active volcano: Experience life on Tristan da Cunha, the world's most remote island". Dins de *MailOnline. Travel News*. Recuperat de http://www.dailymail.co.uk/travel/travel_news/article-2982772/Tristan-da-Cunha-world-s-remote-island.html
- Gilligan, V. (2008). *Breaking Bad* [Sèrie]. Estats Units: AMC
- Gilroy, D. (2014). *Nightcrawler* [Film]. Estats Units: Bold Films
- Golding, W. (1954). *Senyor de les mosques*. Barcelona: El Cangur - Edicions 62
- Huston, J. (1948). *El tesoro de Sierra Madre* [Film]. Estats Units: Warner Bros
- Lovecraft, HP. (1921). *El extraño*. Dins de H. P. Lovecraft, *Narrativa Completa Vol. I*. Madrid, Valdemar.
- Mae, J. (2013). "Meat and meet at mzoli's". Dins de *Peek-a-boo*. Recuperat de <https://peekabooc.wordpress.com/2013/04/12/meat-and-meet-at-mzolis/>
- Oceanwide Expeditions. (2015). *Tristan da Cunha*. Recuperat de <http://www.oceanwide-expeditions.com/destinations/destination/tristan-da-cunha>
- Pizzolatto, N. (2014). *True Detective* [Serie]. Estats Units: HBO
- Poe, E. A. (1838). *Las aventuras de Arthur Gordon Pym*. Madrid: Terramar

- Poe, E. A. (1839). *La caída de la Casa Usher*. Dins de *La caída de la Casa Usher y otros cuentos*. Barcelona: Navona
- Rodriguez, A. (2014). *La isla mínima* [Film]. Espanya: Warner Bros Pictures
- Rowling, JK. (1997). *Harry Potter i la pedra filosofal*. Barcelona: Empúries
- Russell, D.O. (2012) *Silver Linings Playbook* [Film]. Estats Units: The Weinstein Company
- Russell, D.O. (2013) *American Hustle* [Film]. Estats Units: Columbia Pictures
- Seger, L. (1999). *Cómo llegar a ser un guionista excelente*. Madrid: Ediciones RIALP
- Seger, L. (2001). *Cómo convertir un buen guión en un guión excelente*. Madrid: Ediciones RIALP
- Snyder, B. (2010). *¡Salva al gato!*. Barcelona: Alba Editorial
- Spielberg, S. (2011) *War Horse* [Film]. Estats Units: Touchstone Pictures
- Steinbeck, J. (1937). *De ratones y hombres*. Barcelona: Edhasa
- Steinbeck, J. (1947). *La perla*. Barcelona: Aula de literatura Vicens Vives
- Stiflingtrivialities. (2013). “The Cape of Good Hope: Thoughts on Nelson Mandela”. Dins de *Stiflingtrivialities*. Recuperat de <http://stiflingtrivialities.com/tag/gugulethu/>
- Tolkien, J.R.R. (1955). *El Senyor dels Anells*. Barcelona: Vicens Vives
- Tristan da Cunha Government. (2015). *The Tristan da Cunha Website*. Recuperat de <http://www.tristandc.com>
- Verne, J. (1868). *Els Fills del Capitán Grant*. Barcelona: Grup 62
- Vogler, C. (2002). *El viaje del escritor*. Madrid: Ma Non Troppo
- Wikimedia Commons. (2015). *Aerial View of Sea Point, Cape Town South*. Recuperat de https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Aerial_View_of_Sea_Point,_Cape_Town_South_Africa.jpg

12. ANNEXOS

12.1. Imatges

12.1.1. Personatges

Figura 1 Jake Gyllenhaal, noi protagonista

Figura 2 Jennifer Lawrence, noia protagonista

Figura 3 John Edgar, germà del noi protagonista

Figura 4 Ijuma Mangara, amic del noi protagonista

12.1.2. Localitzacions

Figura 5 Cartell de benvinguda a l'illa

Figura 6 Situació de l'illa de Tristan da Cunha

Figura 7 Edimburg dels Set Mars

Figura 8 Vista de l'illa de Tristan da Cunha

Figura 9 The Patches, camps on treballen

Figura 10 RMS St Helena

Figura 11 Mzoli's, restaurant on treballarà en Rod.

Figura 12 Gugulethu, barri perifèric de Ciutat del Cap

Figura 13 Ciutat del Cap

12.1.3. FOTOGRAFIA

Figura 14 Captura de pantalla del film La isla mínima

Figura 15 Captura de pantalla del film Seven

Figura 16 Captura de pantalla de la sèrie True Detective

12.2 Guió

EL NÀUFRAG

UN GUIÓ D'ABDON COMPTA SOLANO

EXTERIOR - CAMÍ - MATÍ

En RODERICK HOBBS, un noi d'uns si fa no fa 30 anys, alt i de cabells morens, vestit amb roba de camp, avança amb bicicleta per un camí de terra. Es creua amb un home que camina en direcció contrària que el saluda aixecant el braç. Ell toca el timbre de la bicicleta, somrient.

Passa per davant d'un cartell quadrat de fusta on s'hi llegeix "Welcome to the remotest island. Tristan da Cunha, South Atlantic". Un dibuix, circular, d'una illa verda, gairebé triangular, rodejada per un mar i un cel blavíssims, núvols blancs, i una gavina que vola, acompanya la inscripció.

VEU EN OFF

La vida dóna moltes voltes. Un dia ets la persona més feliç del món, i l'endemà vius enfonsat en la més absoluta misèria. I és que la felicitat és efímera. I compartida.

EXTERIOR - PORTA DE CASA - MATÍ

Una noia baixeta, de cabells foscos i ulls clars, surt d'una casa blanca, de fusta, de planta baixa i sostre vermell. És la PATRICIA LAVARELLO.

Va vestida amb xandall i duu una bossa creuada, on, després de tancar la porta, hi guarda unes claus. Comença a caminar carrer avall. Totes les cases són semblants. Brilla el sol: la primavera ha arribat.

VEU EN OFF

La felicitat es troba en els petits detalls de cada dia. La recerca de la felicitat no és una carrera de fons. No és l'objectiu al final del camí, la meta a assolir. És una forma de viure.

INTERIOR - REBEDOR DE CASA LA MARE - MATÍ

En Rod i una dona baixeta vestida d'estar per casa que ronda la seixantena, parlen alegres en un rebedor.

La sala està il·luminada per la llum del dia, que entra per la porta d'entrada, oberta, i per un finestral semicircular situat sobre el marc de la mateixa. Un petit moble de fusta pintat de color blanc en un racó i un parell de fotografies en una de les parets decoren l'estança. A la paret de la dreta, una obertura ampla

(CONTINUED)

sense porta, deixa entreveure una sala d'estar. A les parets de l'esquerra i del fons hi ha dues portes iguals, de fusta, amb un vidre translúcid que no permet veure el que hi ha a l'altra banda. Estan tancades.

En Rod es posa un paquet petit dins la butxaca de la seva jaqueta i abraça la seva mare, la senyora MADELEINE HOBBS. Tots dos somriuen, exultants.

Se separen. En Rod es gira, surt de la casa puja a una bicicleta que hi havia recolzada a la paret i s'allunya a tota velocitat. La senyora Hobbs l'observa des del llindar, orgullosa. Llavors tanca la porta.

VEU EN OFF

Jo l'he tinguda a les mans,
infinite vegades. I no ho sabia.
No vaig saber realment què era
fins que la vaig perdre. No vaig
saber com d'afortunat vaig ser
abans de creure'm realment
afortunat.

INTERIOR - BOTIGA D'ULTRAMARINS - MATÍ

La Patricia fa cua per pagar a la botiga de queviures d'Edimburg dels Set Mars.

Davant seu, la caixera parla animadament amb un client. Llavors aquest agafa la seva bossa i surt de l'establiment. La caixera diu alguna cosa a la Patricia que, absorta en els seus pensaments, se sobresalta. Llavors somriu, i la caixera li dedica una rialla amable mentre comença a passar els productes pel codi de barres.

VEU EN OFF

Res que pugui fer ara canviarà el
mal que he provocat. Tant de bo
pogué tornar enrere. Tant de bo
hagués sabut abans el que tenia,
tant de bo no ho hagués tirat tot
per la borda en el millor moment
de la meua vida. Me'n penedeixo
tant...

EXTERIOR - TERRASSA - MIGDIA

A través d'un finestral, s'accedeix de la sala d'estar a un petita terrassa coberta per un porxo. El terra és de gespa verda. Hi ha una taula de fusta, pintada de color blanc, que en Rod està parant per a dues persones.

Sobre unes estovalles blanquíssimes amb un brodat de punt a les vores, hi ha dos plats per cada comensal, un sobre l'altre. La vaixel·la és de porcellana anglesa antiga, decorada a l'estil oriental. Al costat dels plats, dos ganivets i dues forquilles de plata per persona brillen a la llum del sol. Els tovallons són de roba i casen amb les estovalles. També hi ha dues copes per persona, una per al vi i una per a l'aigua. Al costat de la taula hi ha una glaçonera de peu amb una ampolla de vi blanc a la qual se li ha tret el tap de suro.

En Rod surt a la terrassa pel finestral obert. S'ha canviat de roba: ara vesteix una camisa màniga curta de cotó blanc i uns pantalons llargs de fil de color gris fosc. Unes sabates negres acompanyen el conjunt. Porta un gerro de vidre a la mà que conté dues orquídi·es blanques. El col·loca i se'l mira somrient. Les flors coronen la taula. Es gira i torna a entrar.

EXTERIOR - BOTIGA D'ULTRAMARINS - MIGDIA

La Patricia surt de la botiga amb una bossa plena a cada mà. A fora es creua amb una NOIA, amb qui s'atura a parlar. Es despedeixen amb un somriure i totes dues reprenen el seu camí.

VEU EN OFF

Diuen que l'esperança és l'últim que es perd. I et puc assegurar que és veritat. L'esperança és el que m'ha mantingut viu tan lluny de casa. Fins i tot ara, és la que alimenta aquestes paraules. Però també és l'esperança la que m'ha anat consumint a poc a poc, dia a dia, fins avui.

INTERIOR - CUINA - MIGDIA

En Rod treu una safata del forn que conté dos llenguados magnífics coberts de picada d'ametlla. Els adoba amb herbes, cantussejant, i se'ls endú de la cuina. Abans de sortir dóna un cop d'ull al rellotge de paret que hi ha just a sobre la porta: les busques marquen les 12.26.

VEU EN OFF

Si l'hagués perdut abans. Si hagués estat capaç d'oblidar tot el que un dia vaig decidir deixar enrere tan egoïstament. Si hagués pogut tornar a començar, lluny d'aquí. Però no vaig poder, perquè, vulgui o no, estaré

(MORE)

(CONTINUED)

VEU EN OFF (cont'd)
l·ligat per sempre a casa meva, a
la meva gent. És irònic que el
que m'ha ajudat a viure sigui el
que m'acabarà matant.

EXTERIOR - PORTA DE CASA - MIGDIA

La Patricia s'acosta a la porta de casa seva. Deixa les
bosses de la compra a terra, treu una clau de dins la seva
bossa, l'introdueix al pany i la fa girar. La porta s'obre
i ella entra.

EXTERIOR - TERRASSA - MIGDIA

La safata amb el peix és al mig de la taula, sobre uns
estalvis. En Rod està servint el vi a les copes
respectives. L'ambient s'omple de seguida d'una olor
dolça de raïm. La brisa suau fa ballar alegrement els
pètals de les orquídies al ritme de la remor del mar, que,
tot i no veure's, se sent en la llunyania.

PATRICIA
(des del rebedor)
Ja soc aquí!

De seguida, en Rod deixa l'ampolla de nou a la glaçonera i
entra dins la casa.

INTERIOR - REBEDOR - MIGDIA

Corrent, en Rod arriba al rebedor.

ROD
(joiós i una mica nerviós)
Hola!

La parella es fa un petó.

ROD
(alegre)
T'he preparat una cosa, Pat.
Deixa les bosses aquí.

PATRICIA
(insegura)
Què has fet, Rod? Ja saps que no
m'agraden les sorpreses. Què fas
vestit així?

ROD
Espera i veuràs. Tanca els ulls.

La Patricia, visiblement molesta, li fa cas. Ell se li posa al darrere i li tapa els ulls amb les mans.

PATRICIA
Rod, què fas?

ROD
Tranquil·la. Tu fes-me cas.
Vinga, camina. Confia en mi.

La noia comença a caminar amb els ulls tapats per les mans d'en Roderick.

INTERIOR - SALA D'ESTAR - MIGDIA

La parella entra a la sala d'estar.

ROD
(guiant-la)
Així. Molt bé, ara a la dreta.
Per aquí. Fantàstic. Vigila...
perfecte.

La noia xoca amb la pota de la tauleta, i en Rod riu.

PATRICIA
Ai! Això era la tauleta?

ROD
Va, que ja hi som. Aixeca els
peus, no caiguís. Preparada?

EXTERIOR - TERRASSA - MIGDIA

Ja són a fora.

ROD
Un, dos, tres.

En Rod li destapa els ulls. Immediatament la Patricia es posa la mà al front per protegir-se de la llum del sol.

PATRICIA
(molesta)
Coi, ara no veig res. Què és
això? Rod? Què...?

Calla immediatament en veure que en Rod s'ha posat de genolls davant seu. El noi es treu una capseta de la butxaca. L'obre. A dins, molt ben posat, hi ha un anell d'or magnífic adornat amb una petita pedra preciosa.

(CONTINUED)

ROD
 (mirant la noia,
 solemnement)
 Patricia Jane Lavarello, et vols
 casar amb mi?

PATRICIA
 (tapant-se la boca i cridant
 d'emoció)
 Rod! Oh, hòstia. Rod! Què? És
 clar que sí! Però... Sí! Sí!

En Rod s'aixeca, mig rient, mig plorant. La noia se li
 llança als braços i es fonen en una abraçada mentre es fan
 un petó llarg. Se separen, rient, i es tornen a abraçar.
 La Patricia aixeca les cames enrere i se li repenja del
 coll. En Rod, emocionat, dóna un parell de voltes sobre si
 mateix.

PATRICIA
 (posant-se seriosa de cop)
 Em pensava que no m'ho demanaries
 mai, Roderick Thomas Hobbes.

Aleshores tots dos esclaten en una nova rialla.

ROD
 Potser hauriem de menjar-nos el
 peix, no? T'ho volia demanar
 després de dinar, però no m'he
 pogut esperar. T'estimo.

PATRICIA
 (somrient)
 Jo també, Rod.

Li fa un altre petó.

PATRICIA
 Vinga, dinem.

La parella s'asseu a la taula i el noi serveix el dinar.

ROD
 (tallant el llenguado)
 I què farem, ara?

PATRICIA
 (no l'escolta)
 Rod, aquest peix és boníssim.
 Tinc sort de casar-me amb tu.

ROD
 (somriu, murri)
 No siguis pilota, Pat.

PATRICIA

No sóc pilota, ja ho saps. Cuines molt millor que la majoria dels que vivim aquí. Podries dedicar-t'hi.

ROD

No serà tant, dona. Però escolta. Què farem amb el casament?

PATRICIA

Què vols dir?

ROD

Vull dir que si ho expliquem o esperem.

PATRICIA

En aquesta illa aquestes coses s'acaben sabent. Però podríem esperar a tenir-ho tot tancat abans de dir res. Els detalls de la cerimònia, vull dir.

ROD

Potser millor. Sempre i quan la mare no ho hagi explicat, ja, en aquest moment... Estava contenta, aquest matí.

PATRICIA

Normal. El seu fill es casa! No m'estranyaria que se li hagués escapat amb la Joselyn.

(aixeca la vista i el mira, tímida)

Rod...

ROD

(amb el menjar a la boca)

Digues.

PATRICIA

Aquest anell... és preciós. És el de la teva mare, oi?

ROD

(somriu)

Sí. Volia que el tinguéssis tu.

PATRICIA

Me'n puc sentir orgullosa, si és així. Gràcies per tot el que has fet per mi.

La noia somriu, i el noi li retorna el gest.

EXTERIOR - THE PATCHES - TARDA

En Rod i la Patricia treballen a la seva parcel·la de patates a The Patches. Al seu voltant, una trentena de persones ocupa les parcel·les restants.

PATRICIA

(eixugant-se el front suat)
Avui és dur. Fa molta calor.

ROD

(deixant l'aixada)
Sí. Força.

PATRICIA

Et fa res si marxo abans? Estic molt cansada.

ROD

(somrient i esbufegant)
Tranquil·la, jo acabaré la feina.
Vés tirant, si vols.

PATRICIA

D'acord. Prepararé el sopar, avui. Ens veiem a casa. Et deixo la bicicleta: tornaré amb la Kate, que veig que ja marxen.

ROD

No, agafa-la. Tornaré a peu. Tinc ganes de passejar.

PATRICIA

Segur?

ROD

Sí, de debò. Au, vés. Jo ho acabo.

La parella es fa un petó i la Patricia marxa. En Rod l'observa somrient mentre puja a la bicicleta i comença a pedalar camí avall, cap a Edimburg dels Set Mars. Un cop ha girat la corba, desapareix i en Rod es disposa a recollir i guardar les coses al petit cobert que hi ha en un racó de la seva parcel·la. Xiula.

EXTERIOR - CAMÍ - TARDA

En Rod surt de la seva parcel·la i comença a caminar pel camí de tornada al poble. El camí és ample, de terra, amb gespa seca als marges. El terreny és força planer, tot i que dibuixa una suau pendent avall. De tant en tant l'avança alguna bicicleta.

(CONTINUED)

En un punt concret en Rod es desvia del camí cap a la seva esquerra, i comença a caminar per un sender més estret i no tant arreglat que baixa fins a la vora del penya-segat i el voreja fins que un parell de quilòmetres més avall es torna a unir al camí principal. No hi circulen vehicles.

La carretera principal és invisible des d'on és en Rod, amagada per arbusts i turons de roques.

El sol s'està començant a pondre a l'horitzó, a l'esquerra d'en Rod. A la seva dreta, el volcà Queen Mary's Peak, imponent i cobert de vegetació, s'alça 2062 metres sobre el nivell del mar.

En Rod s'atura a observar l'oceà. L'Atlàntic brilla amb la llum del sol ponent. Les ones xoquen ferotges contra el peu del penya-segat. No hi ha vaixells a la vista: només la vasta immensitat d'aigua i de cel que s'estén fins més enllà d'on arriba la vista.

ROD
(per si mateix)
És meravellós.

Somriu. De sobte s'adona que uns metres més endavant alguna cosa ha brillat fugaçment. Observa durant uns segons, i, quan comença a girar-se per seguir caminant, el centelleig es repeteix. S'hi comença a acostar.

A la dreta, davant seu hi ha una roca enorme, però una mica enclotada, coberta de vegetació. En Rod comença a furgar entre les plantes, buscant l'origen del resplendor. La seva mà s'atura quan topa amb alguna cosa metàl·lica, completament amagada sota les plantes. Les aparta i descobreix una porta de ferro forjat, força masegada pel pas del temps. És tancada per un cadenat enorme. Està rovellat. Intenta forçar-lo amb la mà, però no aconsegueix obrir-lo.

ROD
(deixant anar el cadenat)
Merda.

Ho torna a intentar, però el cadenat no cedeix. En Rod decideix tornar al camí. Torna a ocultar la porta amb la vegetació que ha arrencat i comença a caminar, pensatiu. No s'atura fins que arriba a casa seva.

INTERIOR - MENJADOR - VESPRE

A casa la senyora Hobbes la família està de celebració. Al voltant d'una taula de menjador il·luminada per espelmes hi ha en Rod, la Patricia, la senyora Hobbes i en JOHN EDGAR HOBBS, germà petit d'en Rod. Té 25 anys i, com en Rod, té els cabells morens, tot i que no és tan alt.

(CONTINUED)

SRA. HOBBS

(alegre)

Una notícia així bé mereixia una celebració com Déu mana. És una llàstima que ni el meu Edgar ni els teus pares no ho puguin veure. Estarien tan orgullosos...

ROD

(melancòlic)

En aquests moments és quan més es troba a faltar, el pare. Li encantaven les celebracions.

SRA. HOBBS

Oi tant que sí! Tal com ha de ser. A qui no li agraden les celebracions?

JOHN

T'has fet pregar, eh, Rod? Amb els anys que fa que festegeu... Mira que t'ha costat.

PATRICIA

(seriosa)

Jo li vaig dir exactament el mateix.

Tothom es posa a riure

SRA. HOBBS

(a en Rod, apuntant-lo amb el dit)

Jo i el teu pare ja feia temps que érem casats, a la teva edat. Ja ho pots ben dir, John, que s'han fet pregar.

ROD

Mare, perquè tanta pressa sempre? En aquesta illa no cal casar-te amb ningú per mantenir-lo al teu costat. Tampoc hagués pogut anar gaire lluny.

PATRICIA

(entre rialles)

Això és veritat.

JOHN

Vés alerta, Rod, que si no la cases aviat és capaç de repensar-s'ho. Amb un noi tan magnífic rondant per aquí.

(CONTINUED)

SRA. HOBBS
Au, no diguis ximpleries.

JOHN
(altiu)
Ximpleries? Qui diu ximpleries?

Amistosament, en Rod envolta el coll del seu germà amb el braç. En John comença a riure i comencen a guerregar.

PATRICIA
(a la Madeleine)
Senyora Hobbes, l'anell és preciós. Però no feia falta que me'l donés. Em sap greu per a vostè.

SRA. HOBBS
Tranquil·la, filla. Qui millor que tu per tenir-lo? Amb els anys que fa que sou parella, tu i
(mirant en Rod)
el sòmines del meu fill... Ha de ser teu, oi tant que sí. I estic orgullosa que les coses hagin anat així.

PATRICIA
(somrient)
Moltes gràcies, Madeleine. El cuidaré tant com pugui.

La Patricia es gira per dirigir-se als nois, que, tot jugant, han acabat per terra.

PATRICIA
(posant-se seriosa)
I vosaltres dos, voleu parar? Que teniu 10 anys o què? Sembla mentida.

Els dos nois paren immediatament de barallar-se i es tornen a asseure a les cadires.

SRA. HOBBS
(somrient, orgullosa)
En Thomas hauria estat orgullós. I els teus pares també, filla.

PATRICIA
(melancòlica)
Sí. Però no parlem de coses tristes. Estem de celebració, no?

JOHN
(alçant la copa)
Sí! Brindem? Per la parella!

UNÍSON
Per la parella!

La família, feliç, brinda i segueix amb la conversa.
Aquella nit van a dormir tard.

EXTERIOR - THE PATCHES - TARDA

En Rod arriba en bicicleta, sol, a The Patches. Porta una bossa gran a l'esquena. Recolza la bicicleta al mur que separa la parcel·la del camí, deixa la bossa i entra al seu tros. El dia és clar, només uns quants núvols blancs, molt alts, embruten la blava immensitat del cel.

És aviat, i hi ha poca gent treballant.

VEÍ
(des de la seva parcel·la, a
mode de salutació)
Vens sol, avui?

L'home està ajupit, fent petits forats amb les mans a la terra. Els cabells tenyits de canes i alguna arruga prematura el fan aparentar més gran del que és en realitat.

ROD
Sí, Jack. La Patricia no es trobava bé i ha preferit quedar-se a casa i descansar una mica. Últimament fa força calor, i li hagués fet més mal que bé.

JACK
Caram. Dóna-li records. Si necessiteu alguna cosa, ja sabeu on visc!

ROD
(rient)
Per sort o per desgràcia, sí! En un lloc com aquest... En tot cas, Jack, m'imagino que només és cansament. No crec que sigui res greu.

JACK
Segur que no! Tots coneixem la Patricia!

Els dos homes riuen i segueixen treballant en silenci, fent petits forats amb les mans per sembrar les llavors. Els xiulets d'una altra persona, una mica més enllà, amenitzen la feina.

(CONTINUED)

Un parell d'hores més tard, en Rod s'aixeca i s'acosta al cobert de les eines tot espolsant-se la terra dels pantalons i el jersei. Un cop allà, agafa una cisalla i, en veure que en Jack el mira, aixeca l'eina i diu:

ROD

Ja ho veus, és un no parar. Obres a casa. Una canonada trencada.

JACK

Ostres. Ja m'ho conec. Que hi hagi sort!

Assentint amb el cap, en Rod guarda la cisalla dins la bossa, travessa el mur i puja a la bicicleta i comença a pedalejar en direcció a l'assentament, Edimburg dels Set Mars.

EXTERIOR - CAMÍ - TARDA

En Rod pedala a tota velocitat per la carretera principal. Un cop arriba a la bifurcació, es desvia i agafa el camí de l'esquerra, tal i com va fer el dia anterior. Ben aviat els obstacles del sender l'obliguen a baixar de la bicicleta i continuar a peu, així que, amb la bicicleta al costat, comença a caminar fins que arriba a la roca.

Un cop al punt on ahir va descobrir el centelleig abandona la bicicleta i d'un salt travessa els arbusts que el separen de la porta metàl·lica. Nerviós, comença a apartar les plantes que l'oculten. Tot està tal i com ho va deixar el dia anterior.

Un cop ha retirat la vegetació que ocultava la porta, agafa la motxilla i en treu una cisalla.

ROD

(concentrat, murmurant)

A veure...

Encaixa la cisalla amb el cademat i fa força. Al cap d'un moment se sent un CLAC i aquest es trenca.

ROD

(exultant)

Bingo!

En Rod engrapa barroerament el cademat i el deixa caure a terra. Encara amb la cisalla a la mà, empoma el mànec metàl·lic de la porta i l'estira. La porta es comença a moure, feixuga, grinyolant.

INTERIOR - BUNKER - TARDA

En Rod creua el llindar.

ROD
(molt sorprès)
Hòstia puta.

Es troba en un búnquer d'uns 20 metres quadrats, rectangular, allargat i de sostre baix. A banda i banda hi ha caixes de fusta i metall apilades i cobertes de pols. La porta és la única font de llum de l'habitació a excepció d'una làmpada fluorescent avariada i coberta de brutícia.

Es gira i es fixa en tot d'aparells electrònics a la seva dreta. Cables, medidors d'agulles, connectors, botons i tot de petites bombetes omplen la paret, plena de pols i teranyines. A la seva esquerra hi ha una cadira i una taula, sobre la qual hi ha carpetes i un mapa de l'Atlàntic Sud on hi apareix l'Arxipèlag de Tristan i el sud d'Àfrica i d'Amèrica. Una bandera Union Jack arnada adorna la paret.

En Rod s'acosta a les caixes i n'obre una molt a poc a poc.

ROD
(atònit)
No pot ser.

Dins la capsa hi ha, molt ben col·locades i separades entre si per divisions de fusta metralletes La Bren, revòlvers Webley, fusells d'assalt Sten i un munt d'explosius ben embolicats amb una fina tela blanca.

Decideix obrir la del costat, força més petita. Enretira la tapa a poc a poc. Una lona tapa el contingut. En Rod l'agafa i l'aparta amb precaució.

ROD
(sense paraules)
Oh.

La lona se li escapa de les mans. I és que, amagada a sota, hi ha una pila de feixos de bitllets apilats ordenadament. En Rod n'agafa un i el conta: 100 bitllets de 10 dòlars americans, que, segons una petita inscripció, formen part de les "Series of 1934" emeses per la Reserva Federal. És a dir, anteriors a la Segona Guerra Mundial. En Rod, meravellat, comença a treure més feixos, que va deixant a terra. Tots són iguals: cadascun conté 1000 dòlars en bitllets de 10.

Mig espantat, mig emocionat, desa les coses de nou al seu lloc. Torna a tapar les capsas i se les mira perplex. Ràpidament surt d'allà, tanca la porta i la camufla amb la vegetació que la tapava. Agafa la bicicleta i caminant ràpidament torna al poble.

INTERIOR - THE ALBATROSS BAR - VESPRE

The Albatross Bar és l'únic pub d'Edimburg dels Set Mars. És el punt de reunió habitual, més que la sala de reunions oficial on es reuneixen els residents de l'illa amb els governants de l'exterior per debatre i decidir sobre el dia a dia a Tristan da Cunha.

Crits, rialles i música de fons doten l'ambient d'una calidesa molt familiar. El local és de fusta fosca, il·luminat tènueament per petites làmpades ben repartides per tot el local. Fotografies de pescadors locals sostenint peixos enormes adornen les parets sense finestres. La llum de fora entra per unes claraboies de vidres de colors. En un racó, un parell d'homes juguen a billar.

La barra, decorada per banderoles de colors, la serveix un home gran i gras, de cara vermella i veu fonda anomenat ABERFORTH. Darrere seu hi ha un prestatge enorme carregat d'ampolles de diferents mides i colors. La majoria són de whisky.

En una taula, tot prenent un whisky, en Rod, la Patricia i tres persones més xerren animadament: són la JULIET RIPETTO, la cosina d'en Rod, una dona gran i grossa; en CHARLES GLASS, un antic veí de la Patricia quan la noia vivia amb els seus pares, d'ulleres i cabells blancs; i el pare d'en Charles, l'ALFRED GLASS, un pescador jubilat, prim i encorbat, i un dels habitants més vells de Tristan. Fuma una vella pipa d'escuma de mar.

CHARLES

Sort que ja arriba. Hem vist totes les pel·lícules que ens van portar l'any passat. A veure si aquest cop n'hi ha alguna que val la pena.

PATRICIA

No siguis així, Charles. N'hi ha hagut alguna de bona.

CHARLES

Ah, si? Quina? Filla meva, fa molts anys que no ens porten res de bo.

(CONTINUED)

PATRICIA

Doncs a mi aquella de "The Island" em va agradar. Semblava que els havien de portar aquí...

CHARLES

Què vols que et digui, Pat. Últimament, ni els llibres que ens porten no valen gaire res.

JULIET

(animada)

No desanimis la canalla, Charles!

CHARLES

Ja saps que no ho dic per desanimar a ningú. Però...

ALFRED

(l'interromp)

Quan no teniem televisió i el St. Helena era la única visita que rebíem del món exterior en tot un any hi havia motius per queixar-se. No ara.

CHARLES

Pare, em sembla que no cal que et digui que la televisió que tenim aquí deixa molt a desitjar. Dos canals, l'any 2006? A la resta del món en tenen tants com volen.

JULIET

Ei! Ja podeu queixar-vos tant com volgueu, que, viure aquí, no ho canviaria per res del món. O és que vosaltres sí?

CHARLES

(aixecant la copa)

En això coincidim, senyoreta. Mai de la vida.

A mode de brindis, la Juliet i la Patricia imiten el gest d'en Charles mentre l'Alfred es treu la pipa de la boca, l'enlaira i fa un petit cop de cap de conformitat. En Rod, però, està absort en els seus pensaments i no respon als gestos de germanor dels seus companys de taula.

JULIET

(donant-li un copet a l'esquena)

Carai, Rod! Estas molt callat avui!

ROD
 (sobresaltat, despertant de
 la reflexió interior)
 Ei. Perdoneu. Sí, sí. Mai.

Aixeca la copa i fa un glop llarg mentre els presents se'l miren, somrient.

PATRICIA
 (mirant en Rod)
 Ei, escolteu una cosa, família.
 En Rod i jo us volem explicar una
 cosa.

CHARLES
 No em diràs que...

PATRICIA
 (l'interromp amb un somriure
 murri i donant-li un cop al
 braç)
 Calla, Charles. Deixa'm parlar.
 (es gira a mirar la seva
 parella)
 Rod, vols dir-ho tu?

ROD
 (amb un somriure cansat)
 Sí. Mmm... Doncs... que la
 Patricia i jo estem promesos. Ens
 casem.

JULIET
 (cridant d'alegria)
 Què!? De debó!?. Aberforth!
 Família! Escolteu! En Rod i la
 Patricia es casen! Es casen!

CHARLES
 (rient)
 Ja ho sabia! Ja ho sabia!
 Prepara't, Rod! Heu tardat, eh!

Tothom es gira a mirar-los i de seguida el pub s'omple de crits d'alegria, enhorabones i felicitacions. Un cercle de persones es tanca al voltant de la taula per donar la congratulació a la parella.

ABERFORTH
 (cridant per sobre de
 tothom)
 Molt bé, molt bé! Enhorabona
 nois! Escolteu, tothom! Em
 sentiu? Ronda gratis per a tots.
 Convida la casa!

La gent crida, feliç. L'Aberforth comença a servir cervesa per a tothom.

JULIET
(cridant per sobre de la
gent)
Per en Rod i la Patrícia!

UNÍSON
(solemnement)
Per en Rod i la Patrícia!

Es fa un silenci i tothom beu de la seva copa. Llavors els presents comencen a aplaudir, a xerrar i a riure.

INTERIOR - DORMITORI - NIT

És un dormitori gran i espaiós. Un llit de matrimoni ocupa l'espai central de l'habitació. Hi ha una tauleta de nit amb una làmpada a cada costat de llit, tot i que només una de les llums està encesa, il·luminant una foto emmarcada que hi ha just a sota. A l'altra tauleta hi ha un parell de llibres i unes ulleres.

Hi ha un armari en un racó. Per la finestra oberta entra una brisa suau, molt agradable.

En Rod i la Patricia es posen al llit i es reclinen sobre el coixí.

PATRICIA
(preocupada)
Has estat molt callat tot el vespre.

ROD
(evasiu)
Pot ser.

PATRICIA
Hi ha alguna cosa que vulguis explicar-me? Saps que pots confiar en mi.

ROD
Ho sé. No és res, Pat. Estic cansat i dec haver begut massa.

PATRICIA
(observant-lo)
Segur?

ROD
(girant-se per mirar-la)
Sí, no et preocupis.

En Rod li fa un petó i la Patricia s'estira.

PATRICIA
Apago el llum?

ROD
Sí, si us plau.

PATRÍCIA
(somrient)
D'acord. Bona nit amor.

Es gira i tanca el llum.

ROD
Bona nit. T'estimo.

En Rod també s'estira i es posa a observar l'exterior a través de la finestra oberta. La llum blanca de la lluna, que es reflecteix a la superfície de l'oceà, en calma, il·lumina l'habitació. No se sent res, tant sols el soroll del vent que fa ballar les fulles dels pocs arbres que hi ha a Edimburg dels Set Mars.

ROD
Patricia?

PATRICIA
(endormiscada)
Sí?

ROD
(nerviós, gairebé com si
pensés en veu alta)
Si poguéssim... És a dir... Si
tinguéssim prou diners... Què et
semblaria marxar d'aquesta illa?
Anar a viure fora, a la
civilització? Visitar una ciutat,
llogar un pis, treballar... Al
món real?

A mesura que parla les seves paraules es converteixen en un murmurí imperceptible.

PATRICIA
(movent-se una mica, sense
girar-se)
Mentre fos amb tu, no hi hauria
cap problema... Però no tenim
tants diners...

ROD
(pensatiu)
Suposo que no. Bona nit,
Patricia.

Ella ja no respon més: respira profundament. En Rod es col·loca en posició fetal, donant l'esquena a la seva promesa, i segueix observant el mar fins que s'adorm profundament.

EXTERIOR - PORT - MATÍ

L'arribada anual de l'RMS St. Helena altera la vida quotidiana de la població de Tristan da Cunha. El buc, de 105 metres d'eslora, 19.2 de mànega i 6 de calat, proveeix l'illa de llibres, films, revistes i tota classe de productes culturals del món exterior, juntament amb medicines, correu i altres provisions varies. Durant un parell de dies, el petit i únic hostel d'Edimburg dels Set Mars s'omple gràcies a la vintena de turistes que viatgen amb el vaixell, que fa ruta des de l'illa de Santa Helena a Tristan i, des d'allà, a Ciutat del Cap.

En Rod, que com molts habitants ha anat a veure l'espectacle anual, manté una conversa amb un TURISTA.

ROD

(interessat)

Així doncs, quant dius que ha costat el ticket?

TURISTA

1600 dòlars americans. Però val la pena. Aquest lloc és magnífic. Us envejo.

ROD

Aquí s'hi està molt bé, però a vegades m'agradaria viure a la civilització.

TURISTA

(rient)

La civilització?

ROD

(rient, també)

Així ho diem aquí. Si vols ens canviem els papers.

TURISTA

Em sembla que no resistiria més de tres mesos. Tot i que podria ser una bona experiència.

Algú crida una mica més enrere.

TURISTA

Em sembla que ens demanen. Cuida't, noi. Suposo que ens anirem veient aquests dies.

(CONTINUED)

ROD
Segur que sí. Benvinguts a
Tristan!

INTERIOR - MENJADOR - VESPRE

En Rod i la Patricia estan asseguts al menjador, llegint.
Ell llegeix una revista i ella una novel·la. La noia
aixeca el cap.

PATRICIA
Des de quan t'interesses tant pel
que passa fora?

ROD
No ho sé. Amb l'arribada del St.
Helena m'ha entrat la curiositat.
Aquest matí he estat parlant amb
un dels turistes. Saps que a la
civilització la gent té Internet
a casa? T'imagines com seria?

PATRICIA
Rod, estem la mar de bé sense
Internet a casa.

ROD
Sí, sí. Estem bé així, però allà
fora el món és tan diferent...

PATRICIA
(se'l mira somrient)
Doncs què vols que et digui. Jo
aquí hi estic bé.

Subtilment, es frega la panxa.

INTERIOR - BUNKER - TARDA

En Rod està posant els diners en una bossa. L'omple tant
com pot, sobretot de dòlars americans, que són els únics
que serveixen. Agafa un revòlver i una metrallera, amb la
seva munició corresponent.

Surt del búnquer.

INTERIOR - MENJADOR - VESPRE

En Rod arriba a casa amb la bossa plena. La Patricia és al
menjador, llegint un llibre.

ROD
(seriós)
Hola, Patricia.

PATRICIA
(preocupada)
Hola, estimat. Què passa?

ROD
T'he d'explicar una cosa. Mira.

Li allarga la bossa. La Patricia s'aixeca i l'agafa, sorpresa pel pes. La deixa sobre la taula i l'obre.

PATRICIA
(exaltada)
Rod! Rod, d'on has tret això? Què ha passat? Què has fet?

ROD
Tranquil·la. Tranquil·la, Pat, t'ho explicaré tot. Vaig trobar un búnquer.

PATRICIA
Un búnquer? Què significa tot això, Rod? Ho sap algú més?

ROD
No, no ho sap ningú. Només tu i jo. Patricia, fa dies que hi penso. Hem de marxar de Tristan. Demà, amb el vaixell.

PATRICIA
(incrèdula)
Què?!

ROD
Sí, sí. Aquí dins hi ha molts diners. No els he comptat exactament, però he calculat que amb això podem viure bé, i molts anys, sense haver de treballar. Patricia, amb això som rics!

PATRICIA
Rod, hòstia puta. No entenc res, de debò.

ROD
Patricia, amor meu. Amb això podriem viure sense patir mai més.

PATRICIA

(al·lucinant)

Rod, vivim a la puta illa més remota del món. Aquí ningú té problemes per subsistir. Collons, que aquí vivim bé!

ROD

No has pensat mai en anar a viure a la civilització? Ara tenim la oportunitat de fer-ho sense preocupar-nos dels diners!

PATRICIA

Sí, Rod, és clar que ho he pensat. Però no vull, no tan a corre cuita. És una bogeria!

ROD

Patricia, sempre podem tornar si no surt bé. Pensa-ho.

PATRICIA

I què li direm a la teva mare?

ROD

Anem-hi ara i li expliquem!

PATRICIA

(tocant de peus a terra)

Rod, això no té ni cap ni peus. No podem marxar d'aquesta manera, fugint. No vull. Jo em quedo.

ROD

(nerviós)

Patricia, tenim una oportunitat única. Això aquí no serveix per res! Seria desaprofitar un regal del cel!

PATRICIA

(decidida)

No, Rod. D'aquí no em moc. Ho amagarem, i tindrem un any per pensar-ho millor. No en parlem més.

ROD

(crida)

No! És ara! I si algú s'assabenta de la troballa? Patricia és perillós! Hi ha armes! Armes! Estan prohibides! I si algú ho descobreix igual com ho he fet jo i decideix utilitzar-ho a favor seu? Ho he trobat jo! És meu!

PATRICIA

(plorosa)

Rod, em fas por. Mai m'havies parlat així. No vull marxar, de debò. Amagarem els diners i llençarem les armes. No hi fan cap falta, aquí.

ROD

Patricia!

El noi s'acosta, enfadat, però ella s'allunya.

PATRICIA

Rod, no t'acostis. Em fas por. Siusplau. No et reconec.

En Rod l'agafa pels braços.

ROD

(suplicant)

Si us plau... Fes-ho per mi. No t'he demanat mai res.

PATRICIA

No, Rod. No podem!

ROD

(la deixa anar de sobte)

Merda, hòstia. Doncs me'n vaig jo!

En Rod surt de l'habitació. Se sent la porta d'entrada obrint-se i tancant-se de cop. La Patricia cau a terra i comença a plorar. La bossa és a sobre la taula.

INTERIOR - DORMITORI - NIT

La parella és al llit. La Patricia dorm, però en Rod no. De sobte el noi s'aixeca sense fer soroll, s'apropa a l'armari i agafa un grapat de roba i el posa en una maleta de viatge. Surt de l'habitació.

INTERIOR - MENJADOR - NIT

En Rod agafa un paper i un bolígraf. A la part superior hi escriu "Perdona'm. T'esperaré" i a la part inferior i escriu "T'estimo". Trenca el paper per la meitat i deixa la part superior a sobre la taula. L'altre retall se'l posa a la butxaca. Agafa les dues bosses, la dels diners i la de la roba i surt de la casa.

EXTERIOR - EDIMBURG DELS SET MARS - NIT

En Rod va a casa la seva mare. És totalment de nit. En arribar-hi fa passar el segon retall de paper per sota la porta. Llavors es gira i se'n va.

EXTERIOR - COBERTA RMS ST. HELENA - DIA

En Rod és a la coberta observant l'oceà. El viatge durarà cinc dies. La immensitat del mar els envolta: no es veu res més que aigua al voltant del vaixell. Una parella es banya a la piscina del vaixell, i un grupet de tres persones pren el sol en unes gandules. Ell està recolzat a la valla amb la mirada perduda en l'horitzó.

Un home se li acosta. És el turista amb el qual va parlar un parell de dies abans a l'illa. És un home d'una cinquantena d'anys, prim i fort. Porta una gorra.

TURISTA
(somrient)
Ens tornem a trobar.

ROD
Sí, això sembla.

TURISTA
Què hi fas, aquí?

En Rod no contesta.

TURISTA
Bé, és cosa teva. Ja ens anirem veient.

L'home es gira per marxar.

ROD
Espera! Espera, vine.

TURISTA
(s'hi acosta de nou,
estranyat)
Passa alguna cosa?

ROD
Sí... Bé, no. Creus que he fet ben fet?

TURISTA
De què?

ROD
De pujar en aquest vaixell.

(CONTINUED)

TURISTA

Perquè hauries d'haver fet malament?

ROD

M'acabo de prometre.

TURISTA

Home, doncs... No sé si sóc la persona més adequada per parlar d'això, fill.

ROD

(més per ell que per el turista)

No ho sé... Està malament haver-ho abandonat tot seguint un somni? La oportunitat... És única.

TURISTA

Oportunitat?

ROD

(abatut)

Res, res. Deixa-ho. Perdona que t'hagi molestat amb les meves misèries.

TURISTA

Tothom té problemes, noi. I tothom necessita algú per solucionar-los. Si necessites qualsevol cosa estaré voltant per aquí. Però si de debó estàs seguint un somni, no deixis que res ni ningú et faci canviar d'opinió.

ROD

Gràcies. Ho tindrè en compte.

TURISTA

(li fa uns copets a l'esquena i es gira per marxar)

Cuida't, noi.

ROD

No ens hem presentat. Em dic Rod.

TURISTA

(allunyant-se, somrient)

Matthew.

INTERIOR - CAMERINO - NIT

Al camerino en Rod no pot dormir. No para de donar voltes amunt i avall. Clava un cop de puny a la paret i s'asseu al llit. Les llàgrimes comencen a regalimar-li galtes avall. Plora en silenci una estona, mirant el terra.

EXTERIOR - PORT DE CIUTAT DEL CAP - MATÍ

L'RMS St. Helena arriba finalment a la capital legislativa de Sud-àfrica: Ciutat del Cap. Les gavines criden al port, on un munt de mariners carreguen i descarreguen caixes als vaixells.

En Rod surt del vaixell amb una bossa a l'esquena i una altra a la mà. Triomfant, trepitja per primer cop el continent. Inspira fondo, mirant al seu voltant. Comença a caminar. Una mica més endavant, ja fora del port, hi ha una parada de taxis. Puja en un.

ROD

Bon dia. Necessito canviar moneda.

TAXISTA

D'acord. Hi ha una casa de canvi a cinc minuts d'aquí.

En Rod assenteix amb el cap. El taxista arrenca el cotxe i poc temps després l'atura davant d'un banc.

ROD

(somrient)

Esperi's aquí, siusplau.

Baixa del cotxe i agafa una de les bosses. L'altra la deixa dins el taxi. Deu minuts després torna a obrir la porta del vehicle i hi puja de nou.

ROD

Quins hotels coneix? Bons, vull dir.

TAXISTA

(estranyat)

A la zona de Long Street n'hi ha molts, de bons i de no tan bons. Si vol el porto allà i decideix vostè mateix.

ROD

D'acord, moltes gràcies.

Un cop arribats a Long Street en Rod paga i baixa del cotxe. Després de caminar uns deu minuts decideix allotjar-se al Hilton Cape Town Center, a dos carrers del centre comercial de la ciutat.

INTERIOR - RECEPCIÓ DE L'HOTEL - MIGDIA

En Rod entra a l'hotel. L'entrada és luxosa i moderna, construïda amb fusta, metall i vidre. El noi s'acosta a la recepció.

RECEPCIONISTA

Bon dia. En què el puc ajudar?

ROD

Bon dia. Voldria allotjar-me aquí.

RECEPCIONISTA

D'acord. Té reserva feta?

ROD

No. I tampoc sé quants dies em quedaré. Espero que no hi hagi cap problema.

RECEPCIONISTA

No, no pateixi per aixó. Quin tipus d'habitació voldria?

ROD

(somrient)

Una de ben bonica.

INTERIOR - DORMITORI DE L'HOTEL - MIGDIA

L'habitació és enorme. Està tota emmoquetada i és molt lluminosa. Es veu el mar des de la finestra. En un racó hi ha una butaca de pell, el llit és gegant i una televisió d'última generació ocupa mitja paret. Al lavabo hi ha un jacuzzi.

Un cop dins es treu tota la roba. Llavors, en calçotets, agafa la bossa amb els diners i la posa sobre el llit. Dins l'armari hi ha una caixa forta, però és petita. Configura la contrasenya (1412) i hi introdueix una petita part dels diners.

ROD

(murmura)

Així sempre em quedarà alguna cosa.

Després de dir això fa mitja rialla. Està molt animat. Cantussejant amaga la bossa amb la resta a sota el llit i s'estira. S'adorm de seguida.

EXTERIOR - CARRER - VESPRE

En Rod s'ha canviat de roba i surt al carrer. La zona comercial al voltant de l'hotel està molt ben il·luminada i hi ha molt d'ambient.

Menja alguna cosa en una parada ambulat i segueix caminant tranquil·lament, observant la gent, les botigues, les llums. Descobreix un bar en una cantonada i decideix entrar-hi a fer una copa.

INTERIOR - BAR - NIT

El bar és ple. Està poc il·luminat, la música està alta i la gent parla cridant. Hi ha un grupet de gent que balla.

En Rod s'asseu en un tamboret a la barra. Se sent nerviós i Tamborina amb els dits contra la fusta. El CAMBRER, un noi jove i moreno, se li acosta.

CAMBRER

Què hi poso?

ROD

Un whisky, siusplau. Doble. Quins té?

CAMBRER

Doncs forces.

ROD

De bons.

CAMBRER

(observant-lo amb curiositat)

Doncs tinc un MacCutcheon del 88 molt bo. És clar que és car.

ROD

Un MacCutcheon? Genial, ja va bé. Posi'm un MacCutcheon doble, siusplau.

El cambrer s'allunya. Una NOIA s'asseu al seu costat. És rossa, jove i molt guapa. Duu un vestit molt elegant, i talons alts. Els llavis, pintats de vermell, fan joc amb la bossa.

(CONTINUED)

Torna el noi amb l'ampolla de whisky i un got amb gel. El posa davant d'en Rod i el comença a omplir.

ROD
(quan el cambrer torna a
tapar l'ampolla)
Gràcies.

NOIA
Un MacCutcheon? Bona elecció.

ROD
Veig que hi entén.

NOIA
No es pensi. Només una mica.
Cambrer, posi-me'n una a mi
també.

El cambrer recupera l'ampolla i omple un altre got amb gel davant de la noia.

NOIA
Gràcies.
(es gira per mirar en Rod)
Em dic Stella.

ROD
(donant-li la mà)
Roderick, però digui'm Rod.

STELLA
D'acord, Rod.

Tots dos somriuen.

STELLA
Té un accent estrany, no sóc
capaç de situar-lo. D'on és?

ROD
(fent un glop)
De molt lluny. No crec que ho
conegui.

STELLA
Intenti-ho.

ROD
He arribat avui. Sóc d'una illa
que s'anomena Tristan da Cunha, a
l'Atlàtic. Forma part de la Gran
Bretanya, encara que ens tenen
força abandonats.

Somriu, melancòlic.

STELLA

Tristan da Cunha. No n'havia sentit mai a parlar. Tan lluny no serà, si ha vingut fins aquí. No?

ROD

Cregui'm. He fet el viatge de la meva vida.

STELLA

(sorpresa)

Caram. I això?

ROD

És una llarga història. No sé si li interessarà.

STELLA

Creu-me que sí. Tenim temps. Però parla'm de tu, per favor.

En Rod explica a la noia tota la seva aventura. Les copes ja estan buides, i tots dos comencen a notar els efectes de l'alcohol.

STELLA

(al·lucinada)

Ostres. Que fort. Si el que has dit és veritat, et mereixes una altra copa. Pago jo.

ROD

Potser sí, però no deixaré que paguis tu. Cambrer, una altra ronda, siusplau.

STELLA

(teatralment)

Sempre tan galants, els anglesos. Com vostè vulgui.

ROD

(li segueix el joc)

No sé si se'ns pot considerar anglesos, senyoreta.

STELLA

Anglès o no, ets l'home més afortunat del món. M'agrada parlar amb tu. Potser podríem anar al teu hotel... Què me'n dius?

La noia fa un gest molt sensual que desperta tots els instints del noi.

ROD
 (acostant-se-li)
 Doncs no estaria malament,
 princesa.

S'apropen i es fan un petó llarg i humit.

INTERIOR - HABITACIÓ D'HOTEL - NIT

A l'habitació de l'hotel, l'Stella i en Rod fan l'amor.
 Poc després, s'adormen.

INTERIOR - HABITACIÓ D'HOTEL - MATÍ

Uns cops a la porta desperten en Rod, que dorm
 profundament. Se sent algú que introdueix la targeta
 magnètica al pany. Acte seguit, la porta de l'habitació
 s'obre.

TREBALLADORA HOTEL
 (mecànicament)
 Servei de neteja d'habitacions.
 Es pot passar?

Ràpidament en Rod s'incorpora del llit, fregant-se els
 ulls.

ROD
 Merda... No... No, no!

TREBALLADORA HOTEL
 Perdoni. No hi havia el "No
 molestar" a la porta. Disculpi la
 molèstia.

La treballadora de l'hotel surt de l'habitació i tanca la
 porta. En Rod mira al seu voltant, sorprès: la Stella no
 hi és. S'aixeca i descorre les cortines. Una llum freda
 il·lumina l'habitació.

En Rod s'acosta a la porta del lavabo, que és tancada, i
 l'obre.

ROD
 (confús)
 Stella?

Però ningú respon. En Rod es queda un moment pensatiu,
 mirant el terra, recolzat a la porta del lavabo. De sobte
 aixeca el cap.

ROD
(molt alterat)
Merda. Merda, merda.

Corrents s'acosta al llit, s'ajup i hi mira a sota.

ROD
(cridant i picant al terra)
Merda, merda, merda, merda!
Merda, mala puta!

S'aixeca ràpidament, s'acosta a l'armari i es vesteix amb el primer que troba. Llavors surt corrents de l'habitació.

INTERIOR - PASSADÍS DE L'HOTEL - MATÍ

ROD
(cridant i corrent cap a
l'ascensor)
Stella! Stella!

Passa pel costat d'un carro de neteja i pràcticament el tomba.

TREBALLADORA HOTEL
(enfadada)
Vigili!

En Rod arriba als ascensors i polsa el botó per cridar-los. Nervios, torna a polsar el botó repetides vegades. Observa el cartell que hi ha sobre la porta metàl·lica: Planta 15. No arriba cap ascensor.

ROD
(ansiós)
Merda!

Clava un cop de puny a la paret i se'n va d'allà. Tombant a la dreta pel passadís per on ha vingut hi ha l'accés a les escales. Corre cap allà i comença a baixar pisos saltant els graons de dos en dos fins que arriba a la planta baixa.

INTERIOR - RECEPCIÓ DE L'HOTEL - MATÍ

Esbufegant, s'acosta al taulell.

ROD
(panteixant)
Hola. Una pregunta. No heu pas vist... No heu pas vist una noia... rossa... marxant amb una maleta... aquest matí? És molt important.

RECEPCIONISTA

Senyor, com comprendrà cada dia veiem molta gent amb maletes. Una noia rossa? No sabria dir-li.

(Dirigint-se a una noia que està atenent una parella gran a l'altre extrem del taulell)

Jane, et sona una noia rossa amb una maleta?

RECEPCIONISA 2

Doncs no ho sé. Potser sí, ara mateix és difícil de dir. Anava sola?

ROD

(més recuperat)

Sí, en principi sí. Merda! Era alta, metre 70 aproximadament. Cabells llargs, d'uns 30 anys. La maleta era negra, d'aquestes que es pengem.

RECEPCIONISTA

Cap a quina hora era, això que diu?

ROD

No ho sé. Però devia ser aviat.

RECEPCIONISTA

Ara mateix diria que no he vist ningú.

ROD

(s'està començant a posar nerviós)

Però hi ha càmeres, no? No ho podeu mirar? És molt important, de debò. Reviseu les càmeres i segur que la trobeu.

RECEPCIONISTA

(es manté serè)

No podem, senyor. No estem autoritzats.

ROD

(gesticulant)

Doncs qui ho està? He de trobar aquesta noia!

RECEPCIONISTA

Calmi's senyor. El responsable de la seguretat no és aquí, i en qualsevol cas si vol que reviseu

(MORE)

(CONTINUED)

RECEPCIONISTA (cont'd)
les filmacions ha de presentar
una denúncia.

ROD
(desesperat, clava un cop al
taulell)
Merda!

Darrere seu uns hostes es miren entre ells, espantats.

RECEPCIONISTA
(alterat)
Senyor! No em faci cridar a
seguretats.

Grunyint, el noi es posa les mans al cap i estirant-se
fort els cabells surt al carrer. És ple de gent però com
és natural no hi ha ni rastre de l'Stella.

NOTA DE SUICIDI FINAL - VEU EN OFF

ROD
La vida dóna moltes voltes. Un
dia ets la persona més feliç del
món, i l'endemà vius enfonsat en
la més absoluta misèria. I és que
la felicitat és efímera. I
compartida. La felicitat es
troba en els petits detalls de
cada dia. La recerca de la
felicitat no és una carrera de
fons. No és l'objectiu al final
del camí, la meta a assolir. És
una forma de viure. Jo l'he
tinguda a les mans, infinites
vegades. I no ho sabia. No vaig
saber realment què era fins que
la vaig perdre. No vaig saber com
d'afortunat era abans de creure'm
realment afortunat.

Res que pugui fer ara canviarà el
mal que he provocat. Tant de bo
pogués tornar enrere. Tant de bo
hagués sabut abans el que tenia,
tant de bo no ho hagués tirat tot
per la borda en el millor moment
de la meva vida. Me'n penedeixo
tant...

Diuen que l'esperança és l'últim
que es perd. I et puc assegurar
que és veritat. L'esperança és el
que m'ha mantingut viu tan lluny

(MORE)

(CONTINUED)

ROD (cont'd)

de casa. Fins i tot ara, és la que alimenta aquestes paraules. Però també és l'esperança la que m'ha anat consumint a poc a poc, dia a dia, fins avui. Si l'hagués perdut abans. Si hagués estat capaç d'oblidar tot el que un dia vaig decidir deixar enrere tan egoïstament. Si hagués pogut tornar a començar, lluny d'aquí. Però no vaig poder, perquè, coses de la vida, estaré lligat per sempre a casa meva, a la meva gent.

És irònic que el que m'ha ajudat a viure sigui el que m'acabarà matant.

És una llàstima haver trigat tant a descobrir-ho. Només quan ho he perdut tot, quan ja no em queda res més que aquest lloc diabòlic. Aquest lloc... Que em va fer somiar un dia. Somiar en mi. Érem tu i jo, Patricia... vaig ser tan estúpid.

És dur imaginar-se una nova vida i que abans de començar-la te la treguin de les mans. Ho sé, Patricia. Sé que tu també ho has experimentat. Per culpa meva. Hagués volgut que em seguissis. Ara, però, voldria no haver trobat mai allò que ens va separar. Junts érem un. Ara seriem dos. Oh, estimada, què vaig fer!

Només veig una sortida ara. Començaré un nou viatge. Digueu-li a l'Iljuma que estic bé. Estaré bé. T'estimo, Patricia. Us estimo, a tots tres. John, sé que seràs un bon pare. Gràcies per cuidar-les.

Espero que em perdoneu algun dia.

Roderick Thomas Hobbes.